

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР

УДАВНИЦАТА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

1. СЛУЧАЯТ НЕ Е ЗА „ИЗЧЕЗНАЛИ ЛИЦА“

Онази сутрин тъкмо започвах да пропривам нов чифт обувки върху бюрото си, когато Макгий Виолетката ми се обади. Беше скучен, горещ, влажен августовски ден, в който не можеш да изсушиш врата си дори с хавлиена кърпа.

— Как си, майко момче? — започна Виолетката по обичайния си начин. — Никаква работа вече цяла седмица, а? На господин Хаурд Мелтън от „Ейвънън билдинг“ му изчезнала жената. Областен директор е на козметичната фирма „Дорийм“. Има си причини да не желае да се обърне към отдел „Изчезнали лица“. Далечен познат е на шефа. Най-добре иди, но преди да влезеш, си събуй обувките. Интериорчето си го бива.

Макгий Виолетката е инспектор в отдел „Убийства“ и ако не ми пробутваше само благотворителни задачи, може би щях да свързвам двата края. Тази ми се стори малко по-различна, затова свалих крака на пода, за сеген път избърсах врата си с кърпата и излязох.

„Ейвънън билдинг“ се намира на „Олив стрийт“ близо до Шесто авеню и тротоарът през сградата е с черно-бяла каучукова настилка. Момичетата, които управляват асансьорите, бяха облечени в сиви копринени руски рубашки и никакви сплескани барети, каквито едно време са носели художниците, за да не си цапат косата с боя. Козметичната фирма „Дорийм“ се бе разположила върху целия седми етаж, и още как се бе разположила. Просторна приемна със стъклени стени, цветя, персийски килими и чудати скулптури зад лъскави витринки. Спретнато русо миньонче седеше в ъгъла пред вградена вътрешна телефонна уредба зад голямо бюро с цветя и наклонена табелка с надпис: „ГОСПОЖИЦА ВАН ДЕР ГРААФ“. Носеше очила като на Харолд Лойд и косата ѝ бе така опъната назад, че челото ѝ изглеждаше достатъчно високо, за да се покрива със сняг.

Съобщи ми, че господин Хаурд Мелтън бил на съвещание, но тя ще му даде визитката ми при първа възможност. По каква работа го

търся, моля? Отвърнах, че нямам визитка, но се казвам Джон Далмас и ме изпраща господин Уест.

— Кой е господин Уест? — студено попита секретарката. — Господин Мелтън познава ли го?

— Откъде да знам? След като не познавам господин Мелтън, откъде да познавам приятелите му?

— По каква работа го търсите?

— Лична.

— Ясно.

Тя трескаво изведе три писма, за да не ме замери с писалката.

Отидох и седнах в син кожен стол с хромирани ръкохватки. По удобство, вид и миризма много напомняше на бърснарски стол.

След около половин час зад бронзов парапет се отвори врата, от която, смеейки се, на заден ход излязоха двама мъже. Трети държеше вратата и пригласяше на смеха им. Мъжете се здрависаха и си тръгнаха, а усмивката на третия тутакси изчезна и лицето му се превърна в безизразна маска.

Той погледна към госпожица Ван дер Грааф и я попита с началнически тон:

— Някой да ме е търсил?

Тя прошумоля с листата си и отвърна:

— Не, сър. Някакъв господин... Далмас иска да ви види... от името на господин... Уест. По лична работа.

— Не го познавам — изляя мъжът. — Имам повече застраховки, отколкото мога да платя.

Хвърли ми бърз студен поглед, влезе в кабинета си и затръшна вратата.

Госпожица Ван дер Грааф ми се усмихна с деликатно съчувствие. Запалих цигара и кръстосах крака в обратна посока. След още пет минути вратата зад парапета отново се отвори, мъжът излезе — този път с шапка — и изръмжа, че ще отсъства половин час.

Мина през вратичката в преградата, насочи се към изхода, но изведнъж рязко се обърна и се запъти към мен. Спра и ме изгледа отгоре надолу. Едър мъж — метър и осемдесет и пет, с хубава фигура. Имаше добре поддържано с масажи лице, което обаче не скриваше следите от разгулен живот. Черните му очи бяха проницателни и лукави.

— Искал сте да ме видите?

Изправих се, извадих портфейла си и му подадох моя визитка. Той я изгледа и я пое. Погледът му стана замислен.

— Кой е господин Уест?

— Казва ли ти някой.

Изгледа ме изпитателно, без да скрива любопитството си.

— На прав път сте — рече. — Да влезем в кабинета ми.

Секретарката беше така разярена, че когато минахме покрай нея, за да влезем зад преградата, се опита да изведе три писма едновременно.

Кабинетът беше дълъг, мрачен и тих, но не и прохладен. На стената висеше голяма снимка на свирепо старче, което навремето си явно бе смачкало фасона на доста хора. Високият мина зад писалището, струващо поне осемстотин долара, положи се в мек директорски стол с висока облегалка и го наклони назад. Побутна кутията с пури към мен. Взех една и докато я палех, той ме наблюдаваше със студени, нетрепкащи очи.

— Работата е абсолютно доверителна — каза.

— Ъхъ.

Прочете отново визитката ми и я прибра в портфейл с позлатени ъгълчета.

— Кой ви изпрати?

— Приятел от полицията.

— Трябва да науча за вас нещо повече от това.

Дадох му две имена и съответните телефони. Той посегна към апаратът, искаше да звънне и сам набра номерата. Свърза се и с двете лица, които му бях посочил, и разговаря с тях. След четири минути беше приключил и отново наклони назад стола си. И двамата избърсахме вратовете си.

— Дотук добре — рече. — А сега ми докажете, че сте човекът, за когото се представяте.

Извадих портфейла си и му показах фотокопие на разрешителното си. Изглежда, остана доволен.

— Колко вземате?

— Двайсет и пет долара на ден плюс разносците.

— Много е. От какъв характер са разносците?

— Бензин и масло, някой и друг подкуп, храна и уиски. Най-вече уиски.

— А когато нямате работа, не ядете ли?

— Ям, но не така добре.

Той се ухили. И от усмивката, както от очите му, лъхаше хлад.

— Струва ми се, че ще се спогодим — каза, отвори чекмедже и извади бутилка скоч.

Пихме. Той оставил бутилката на пода, избърса устни, запали цигара с монограм и всмукна с наслада.

— Свалете ги на петнайсет на ден — каза. — И без това времената са тежки. А с пиенето не прекалявайте.

— Будалках ви — отвърнах. — Не избудалкаш ли някого, изобщо не му вярвай.

Той отново се ухили.

— Спогодихме се. Но първо трябва да ми обещаете, че при никакви обстоятелства няма да имате вземане-даване с познатите ви ченгета.

— Стига да не сте убил някого.

Той се засмя.

— Още не. Но това не ми пречи да съм опасен. Искам да проследите жена ми, да разберете къде е и какво прави, но без нейно знание. Изчезна преди единайсет дни — на дванайсети август — от вилата ни край Литъл фон Лейк. Това е езерце, което притежавам с още двама. Намира се на три мили от Пума Point. Сигурно знаете къде е.

— В планините Сан Бернардино, на около четирийсет мили от самия град.

— Да.

Той тръсна пепел от цигарата върху бюрото и се наведе да я издуха.

— Литъл фон Лейк е с дължина само шестстотин метра. Има малък бент, който построихме, за да облагородим имота — в най-неподходящото време. Вилите са четири. Моята, две на мои приятели — останаха празни това лято — и четвъртата, от близката страна на езерото, идвайки от пътя. В нея живее Уилям Хейнс с жена си. Сакат ветеран от войната, който кара на пенсия. Не плаща наем и се грижи за мястото. Жена ми се беше качила там да прекара лятото, но трябваше

да се върне на дванайсети заради някакво светско събитие през уикенда. Така и не дойде обаче.

Кимнах. Той отвори едно заключено чекмедже и извади плик, в който имаше снимка и телеграма. Беше изпратена от Ел Пасо, Тексас, на петнайсети август, в девет часа и осемнайсет минути сутринта до Хауард Мелтън, „Ейвънън билдинг“ № 715, Лос Анджелис, и гласеше:

„Замиnavам Мексико за развод стоп ще се омъжа за
Ланс стоп всичко хубаво и сбогом стоп Джулия“

Поставих жълтата бланка върху бюрото.

— Жена ми се казва Джулия — поясни Мелтън.

— Кой е Ланс?

— Ланселот Гудуин. Допреди година беше мой личен секретар.

После наследи някакви пари и напусна. Отдавна знам, че между него и Джулия има нещо, ако мога така да се изразя.

— Нямам нищо против — рекох.

Побутна към мен и снимката. Беше извадена върху гланцирана хартия и на нея се виждаше дребна стройна блондинка и висок, слаб мургав красавец на около трийсет и пет, малко прекалено хубав. Блондинката можеше да е както на осемнайсет, така и на четирийсет. От този тип беше. Имаше добра фигура и не се скъпеше да я показва. Носеше бански, който не те караше да напрягаш въображението си. Мъжът беше по плувки. Седяха на пиянка, до раиран плажен чадър. Оставил снимката върху телеграмата.

— Това са всички веществени доказателства — каза Мелтън, — но не и всички факти. Още по едно уиски?

Наля в чашите и пихме. Отново остави шишето на пода. Телефонът иззвъня. Говори кратко, после се обади на телефонистката и й нареди да задържа разговорите му за известно време.

— Ако всичко свършваше дотук, как да е — продължи. — Но миналия петък лично срещнах Ланс Гудуин на улицата. Каза ми, че не е виждал Джулия от месеци. Появрвах му, защото е без задръжки и от нищо не му пuka. Едва ли би лъгал за такова нещо. И мисля, че ще държи устата си затворена.

— А сещате ли се за други мъже?

— Не. Ако е имало, не ги познавам. Предполагам, че Джулия е арестувана, в някой затвор е и е успяла, с подкуп или по друг начин, да укрие самоличността си.

— В затвора? За какво?

Той се поколеба за миг, а после доста тихо каза:

— Джулия е клептоманка. Не е тежък случай и не го прави често. Обикновено когато прекали с pienето. Което също ѝ се случва. Повечето от изпълненията ѝ бяха тук, в Лос Анджелис, в големите универсални магазини, където имаше кредит. Хващали са я няколко пъти, но е успявала да замаже работата така, че да го минат към сметката ни. Досега съумявах да потуля всички скандали. Но в чужд град... — Замълча и силно се намръщи. — Трябва да се грижа за служебното си положение в „Дорийм“.

— Регистрирана ли е?

— В какъв смисъл?

— Вземали ли са ѝ някога отпечатъци?

— Не, доколкото знам.

Стори ми се, че се поразтревожи.

— Този Гудуин наясно ли е със страничните ѝ занимания?

— Нямам представа. Надявам се, не. Никога нищо не е споменавал.

— Дайте ми адреса му.

— В указателя е. Има къща в района на Чеви Чейс, близо до Глендейл. Много усамотено място. Нещо ми подсказва, че Ланс си пада по свалките.

И на мен така ми изглеждаше, но не споделих мислите си на глас. Като никога ми се отваряше възможност за малко честно спечелени пари.

— Вие, разбира се, сте ходил в Литъл фон Лейк, откакто е изчезнала жена ви.

Изгледа ме учудено.

— Ами... не. Нямаше защо да холя. Допреди срещата ми с Ланс пред клуб „Атлетик“ предполагах, че са някъде с Джулия — дори вече женени. Мексиканските разводи са бързи.

— А как е с парите? Има ли много в себе си?

— Не знам. Притежава голямо състояние. Наследство от баща ѝ. Може да изтегли много.

— Разбирам. Как беше облечена? Всъщност надали знаете.
Той поклати глава.

— Не съм я виждал от две седмици. Обикновено се обличаше в тъмни тонове. Може би Хейнс ще ви каже. Предполагам, трябва да го уведомим за изчезването ѝ. Според мен може да му се гласува доверие, че ще държи езика зад зъбите си. — Мелтън се усмихна накриво. — Имаше малък осмоъгълен платинен ръчен часовник с массивна верижка. Подарък за рождения ѝ ден. Носеше пръстен с диаманти и смарагд и платинена венчална халка, гравирана: „Хауард и Джулия Мелтън, 27 юли 1926 г.“

— Значи не подозирате, че има някакво престъпление?

— Не. — Едрите му скули леко почервенияха. — Казах ви какво подозирам.

— Ако е в някой затвор, какво да направя? Просто ви уведомявам и чакам, така ли?

— Разбира се. Ако не е, дръжте я под око, докато пристигна, където и да е. Мисля, че мога да се справя с положението.

— Ъхъ. Изглеждате достатъчно як. Казахте, че е напусната Литъл фон на дванайсети август. Но не сте бил там. Мисълта ви е, че го е сторила — или просто е трябвало да го направи, или се досещате от датата на телеграмата?

— Вярно. Има още нещо, което забравих да ви кажа. Наистина е заминала на дванайсети. Никога не шофираше по тъмно, затова е слязла от планината следобед и е отседнала в хотел „Олимпия“, докато стане време за влака. Знам го, защото ми се обадиха седмица по-късно да ми съобщят, че колата ѝ е в гаража им, и ме питаха дали ще мина да я прибера. Отговорих им, че ще отида, когато имам време.

— Добре, господин Мелтън, смятам първо да по-обиколя и да поразпитам за този Ланселот Гудуин. Може пък случайно да не ви е казал истината...

Той ми подаде указателя, откъдето извадих адреса. Ланселот Гудуин живееше на „Честър Лейн“ № 3416. Не знаех къде е, но в колата имах карта.

— Ще отида дотам и ще се послушам наоколо — казах. — Не е зле да имам и малко пари. Да речем, сто долара.

— Петдесет са достатъчно за начало — отвърна. Извади портфейла със златните ъгълчета и ми подаде две двайсеточки и една

десетачка. — Ще ви дам да ми подпишете и разписка — съвсем формално.

Извади кочан с разписки от бюрото си, попълни една и аз я разписах. Сложих двете веществени доказателства в джоба си и се изправих. Стиснахме си ръцете.

Оставил го с чувството, че не е човек, който често допуска дребни грешки — особено с пари. Излязох, а секретарката ме изгледа злобно. Тревогата ми по този повод продължи почти докато стигна до асансьора.

2. БЕЗМЪЛВНАТА КЪЩА

Колата ми беше на паркинга от другата страна на улицата, затова я насочих на север към „Пета“ и на запад към „Флауър“ оттам по булевард „Глендейл“, та чак до „Глендейл“. Междувременно стана обяд, затова спрях и хапнах един сандвич.

Чеви Чейс е дълбок каньон сред хълмовете между Глендейл и Пасадина. Обрасъл е с гъсти гори и улици, които се разклоняват от главния път, са засенчени и мрачни. „Честър Лайн“ беше една от тях — толкова тъмна, че спокойно можеше да се намира сред секвоева гора. Къщата на Гудуин бе в най-отдалечения ѝ край. Беше малко английско бунгало с островърх покрив и цветни стъкла на прозорците, които не биха пропускали много светлина, дори и да имаше такава. Къщата беше разположена в гънка между два ската и голям дъб растеше едва ли не на самата предна веранда. Чудесно местенце за забавления.

Гаражът отстрани беше затворен. Минах по криволичещата пътечка, застлана с отдалечени един от друг камъни, и натиснах звънеца. Чух го, че издрънча някъде далеч навътре, с онзи звук, който звънците издават в празните къщи. Натиснах го още два пъти. Никой не ми отвори. Един присмехулник долетя, кацна на спретнатата полянка отпред, измъкна червей от земята и отлетя с него. Зад завоя на улицата някой, когото не виждах, запали кола. Отсреща имаше чисто нова къща с табелка „За продан“, забита в купчината тор и тревни смески отпред. Не се виждаше никаква друга постройка.

Опитах още веднъж със звънеца, а после силно забарабаних с чукалото — халка в устата на лъв. След това отидох при гаража и надникнах през процепа между двете врати. В сумрака съмътно проблясваха очертанията на кола. Минах в задния двор и видях още два дъба, пещ за изгаряне на боклука и три стола около зелена градинска маса под едно от дърветата. Беше толкова сенчесто, прохладно и приятно, че ми се прииска да остана. Отидох до задната врата, наполовина остьклена, но със секретна ключалка. Опитах да

завъртя топката, което беше глупаво. Вратата обаче се отвори, поех дълбоко въздух и влязох.

Този Ланселот Гудуин трябваше да склони да изслуша разумните ми обяснения, ако ме заловеше. Ако ли пък не — исках да поразгледам мебелировката му. Имаше нещо в този човек, може би просто малкото му име, което ме смущаваше.

Задната врата се отваряше към площадка с високи тесни прегради. От нея друга врата, също със секретна ключалка, водеше към кухня с ярки плочки и вградена газова печка. Умивалникът беше отрупан с празни бутилки. Имаше две летящи врати. Бутнах тази, която водеше към предната част на къщата. Изведе ме в ниша, където бе разположена трапезарията. Върху бюфета имаше още бутилки алкохол, но не празни.

Дневната беше от дясната ми страна под един свод. Вътре цареше мрак, дори и посред бял ден. Беше добре подредена и книгите в библиотеката явно не бяха купувани на цели поредици. В ъгъла имаше радиошкаф, а отгоре — чаша, пълна наполовина с кехлибарена течност и лед. Радиото тихо бръмчеше и скалата му светеше. Беше включено, но звукът бе намален почти докрай.

Видя ми се странно. Извърнах се да погледна в задния ъгъл на стаята и съзрях нещо още по-странно.

В дълбоко, тапицирано с брокат кресло седеше мъж, поставил обутите си в пантофи крака на столче, комплект с креслото. Беше с разкопчана на врата спортна риза, светлобежов панталон и бял колан. Лявата му ръка бе спокойно отпусната върху широката странична облегалка на креслото, а дясната безгрижно висеше от външната страна на ръкохватката и почти докосваше килима в убито розово. Беше slab, мургав красавец със стройна фигура. От този тип, дето се движат пъргаво и са много по-силни, отколкото изглеждат. Между леко разтворените устни се виждаха зъбите му. Главата му бе малко на една страна, сякаш бе задряпал, докато е седял, пийвал си е и е слушал радио.

На пода до дясната му ръка имаше пистолет, а насред челото му — червена дупка с опърлени краища.

От края на брадичката му бавно капеше кръв и се стичаше по бялата спортна риза.

Цяла минута — която в подобен случай може да ти се стори безкрайна — не помръднах дори с мускул. Ако съм поел дълбоко дъх, то си е моя тайна. Просто висях като изгърмяла крушка и наблюдавах как кръвта на Ланселот Гудуин образува в края на брадичката му продълговати капчици, които после много бавно и нехайно цопваха и се прибавяха към голямото алено петно, разливащо се върху белотата на спортната риза. Струваше ми се, че дори тогава кръвта се стичаше по-бавно. Най-сетне повдигнах единия си крак, а после повлякох и другия след него, все едно беше прикован с топуз и верига. Пресякох мрака на безмълвната стая.

Приближих го и очите му проблеснаха. Наведох се и се взрях в тях, опитах се да срещу погледа им. Не можах. Никога не се получава с мъртви очи. Те винаги са насочени малко встрани, нагоре или надолу. Докоснах лицето му. Беше топло и леко влажно. Вероятно от алкохола. Бе умрял преди не повече от двайсет минути. Рязко се извърнах с чувството, че някой се опитва да се прокрадне с палка зад гърба ми, но нямаше никой. Все тъй нищо не нарушаваше безмълвието. Стаята беше изпълнена с него, то просто преливаше. Отвън изчурулика птичка, но от това тишината стана още по-плътна. Да си я нарежеш на филийки и да си ги намажеш с масло.

Заоглеждах останалите вещи в стаята. На пода пред гипсовата полица на камината, с опакото нагоре, лежеше снимка в сребърна рамка. Приближих се, повдигнах я с кърпичката си и я обърнах. Стъклото бе счупено точно по диагонал, а снимката изобразяваше слаба светлокоса жена с опасна усмивка. Извадих фотографията, която ми беше дал Хауард Мелтън, и ги приближих една до друга. Не се съмнявах, че лицето е едно и също, но изражението беше друго — едно най-обикновено лице.

Внимателно занесох снимката в красиво мебелирана спалня и отворих чекмеджето на скрин с високи крака. Извадих я от рамката, която после старательно избърсах с кърпичката си и пъхнах под някакви ризи. Не беше особено умно, но и аз не се чувствах по-умен в момента.

Оттук нататък вече нищо не изглеждаше толкова спешно. Ако изстрелт е бил чут и разпознат като такъв, някоя патрулна радиокола отдавна да е пристигнала. Занесох снимката в банята, изрязах краищата ѝ с джобното си ножче, хвърлих ги в тоалетната и пуснах

водата. Приложих и нея към онази, която вече се помещаваше във вътрешния ми джоб, и се върнах в дневната.

До ниската масичка край лявата ръка на мъртвеца имаше празна чаша, която би трябвало да носи отпечатъците му. Можеше обаче и някой друг да е отпил от нея и да е оставил своите отпечатъци. Жена, естествено. Сигурно е седяла върху облегалката на креслото с нежна, мила усмивка и пистолет зад гърба. Мъж никога не би го застрелял в тази напълно отпусната поза. Досещах се що за жена е била, но не ми харесваше, че е оставила снимката си на пода. Лоша реклама.

Не можех да рискувам с чашата. Избърсах я и направих нещо, което не ми достави никакво удоволствие. Сложих я отново в ръката му, след което я върнах на масичката. Същото направих и с пистолета. Щом пуснах ръката му — този път увисналата — тя се залюля и продължи да се люлее като махало на стенен часовник. Отидох при чашата върху радиото, избърсах и нея. Това щеше да ги накара да си мислят, че е страшно хитра, съвършено различен тип жена, ако изобщо има различни. Събрах четири фаса, изцапани с карминено червило, каквото носят блондинките. Занесох ги в банята и ги предадох на градската канализация. Избърсах още няколко по-лъскави вещи с пешкира, направих същото и с дръжката на входната врата и прецених, че съм прекарал деня пълноценно. Не можех да избърша цялата проклета къща.

После застанах и още известно време гледах Ланселот Гудуин. Кръвта бе спряла да тече. Последната капка нямаше да се отрони от брадичката му. Щеше да се задържи там, да стане тъмна, лъскава и неотменна като брадавица.

Минах отново през кухнята и площадката, като пътьом забърсах две-три дръжки на врати, заобиколих къщата отстрани и набързо огледах улицата нагоре-надолу. Не видях никого, затова завързах цялата работа на фльонга, като отново позвъних на входната врата и се постарах да оставя ясни следи на топката и звънеца. Отидох при колата си, качих се и потеглих. Всичко това ми беше отнело по-малко от половин час, но се чувствах така, сякаш бях участвал във всички битки на Гражданската война.

Изминах две трети от пътя, след което спрях в подножието на „Алесандро стрийт“ и се напъхах в телефонна кабина. Набрах служебния номер на Хауард Мелтън.

— Козметична фирма „Дорийм“. Добър ден — изчуруликаха от другия край на жицата.

— Господин Мелтън.

— Ще ви свържа със секретарката му — пропя гласчето на русото миньонче, което бяха изолирали в ъгъла, далеч от всяка заплаха.

— Госпожица Ван дер Грааф на телефона. — Приятен провлачен глас, който можеше да прозвучи пленително или високомерно, променяйки само четвърт тон. — Кой търси господин Мелтън, моля?

— Джон Далмас.

— А-а... господин Мелтън познава ли ви, господин... ъ... Далмас?

— Не започвай отново — рекох. — Вземи го попитай. Всичките тия фасони са ми дошли до гуша.

Тя така рязко си пое въздух, че щеше да спука тъпанчето ми.

Последва пауза, прещракване, а после грубият делови глас на Мелтън:

— Да? Мелтън на телефона. Да?

— Трябва да ви видя бързо.

— Това пък какво е? — изляя той.

— Каквото чухте. Изникнаха, както им викат, непредвидени обстоятелства. Знаете с кого разговаряте, нали?

— О... да. Да. Хм, чакайте да си помисля. Ще погледна графика си.

— По дяволите вашият график — викнах. — Работата е сериозна. Имам достатъчно мозък да не ви губя времето, ако не се налагаше.

— След десет минути в клуб „Атлетик“ — рязко каза той. — Съобщете да ме потърсят в читалнята.

— На мен ще ми трябва малко повече време — уведомих го и затворих, преди да е започнал да спори.

В интерес на истината, пристигнах след двайсет минути.

Портиерът във фоайето на клуб „Атлетик“ хълтна безшумно в един от старите асансьори с открита клетка, върна се след нула време и ми кимна. Качи ме до четвъртия етаж и ми показа читалнята.

— Завийте наляво, сър.

Читалнята по принцип не беше предназначена за четене. Вярно, че върху дълга махагонова маса имаше вестници и списания, книги в кожени подвързии зад стъклени витрини по стените и маслен портрет на основателя на клуба със засенчена лампа отгоре. Но помещението се състоеше предимно от уютни ниши и къшеница, огромни наклонени кресла с високи облегалки, в които кратко похърквала дъртаци с морави от старост и високо кръвно лице.

Влязох и тихо се запромъквах наляво. Мелтън седеше сам в една ниша между шкафовете с гръб към стаята, а облегалката, колкото и да беше висока, не можеше да скрие едрата му тъмнокоса глава. Беше придвижпал и втори стол до себе си. Седнах в него и го изгледах.

— Говорете тихо — предупреди ме той. — Това място е за следобедна дрямка. А сега, какво има? Наех ви, за да ми спестите тревоги, а не да добавяте нови.

— Да — съгласих се и доближих лице до неговото. Ухаеше на коктейли, но приятно. — Тя го е застреляла.

Неподвижните му вежди леко се повдигнаха. Очите му придобиха ледено изражение. Стисна зъби. Тихо пое дъх, завъртя едната си едра длан върху коляното и втренчи поглед в нея.

— Продължавайте — продума с глас колкото мраморно топче.

Проточих врат над облегалката на стола. Най-близката антика похъркваше тихо и разклащаше космите в ноздрите си при всяко вдишване и издишване.

— Отидох у Гудуин. Никой не ми отвори. Опитах задния вход. Отключен. Влязох. Радиото беше включено, но намалено докрай. Две чаши. Счупена снимка на пода край камината. Гудуин на един стол, застрелян отблизо. Пистолет на пода, до дясната му ръка. Двайсет и пети калибрър, автоматичен — дамски пистолет. Седеше, сякаш изобщо не е усетил. Избърсах чашите, пистолета, бравите, поставих отпечатъци, където е необходимо и си тръгнах.

Мелтън отвори и затвори уста. Зъбите му изскърцаха. Сви и двата си пестника в юмруци. След това ме погледна, без да мига, с непреклонни черни очи.

— Снимката — рече дрезгаво.

Извадих я от джоба и му я показах, но не я подадох.

— Джулия — рече.

Дъхът му изсвистя странно, силно и рязко, а ръката му се отпусна. Прибрах снимката обратно в джоба си.

— А сега какво? — прошепна той.

— Всичко. Може да са ме видели, но не да влизам или да излизам. Отзад има дървета. Къщата е доста затулена. Тя има ли такъв пистолет?

Главата му клюмна и той я притисна между длани си. Известно време стоя така неподвижно, а после я вдигна, разпери пръсти пред лицето си и заговори през тях към стената, срещу която бяхме седнали.

— Да, но никога не съм я виждал да го носи. Предполагам, че я е зарязал, мръсникът. — Каза го тихо, без да се горещи. — Ама и вас си ви бива! — добави. — Значи сега е самоубийство, така ли?

— Не мога да кажа. Ако не подозират никого, може и така да го изтълкуват. Ще вземат парафинова проба от ръката му, за да разберат дали е стрелял с пистолета. Сега това е задължителна част от следствието. Понякога не се получава, а като няма и заподозрян, могат да карат и през пръсти. Не ми е ясен обаче номерът със снимката.

— На мен също — прошепна той, все още със скрито в длани си лице. — Сигурно внезапно я е обзела паника.

— Ъхъ. Предполагам, разбирате, че съм си сложил главата в торбата. Заловят ли ме — сбогом на разрешителното ми. Разбира се, съществува минимална вероятност да е било самоубийство. Гудуин обаче нямаше вид на самоубиец. Налага се да ми окажете съдействие, Мелтън.

Той мрачно се изсмя. После обърна глава колкото да ме погледне, но все още не сваляше ръце от лицето си. Блясъкът на очите му прониза през пръстите му.

— Защо нагласихте нещата?

— Да пукна, ако знам. Може би защото не ми стана симпатичен от снимката. Не заслужаваше онова, което биха й сторили. А и на вас също.

— Петстотин долара отгоре — каза той.

Облегнах се назад и го изгледах студено.

— Не се опитвам да ви притискам. Общо взето, минавам за смелчага, но не и в подобна ситуация. Всичко ли споделихте с мен?

Той дълго не проговори. Изправи се, огледа помещението, бръкна с ръце в джобовете, раздрънка нещо и седна отново.

— Неправилен подход — и от двете страни — рече. — Не съм мислил, че ме изнудвате, нито се опитвах да ви платя изнудването. Сумата не е достатъчна. Живеем в тежки времена. Вие поемате допълнителен риск, аз ви предлагам допълнително възнаграждение. Ами ако Джулия няма нищо общо с цялата история? Това вече може да обясни защо е била оставена снимката. В живота на Гудуин е имало и много други жени. Но ако историята излезе наяве и аз съм свързан по някакъв начин с нея, какъвто и да е, ще изхвърча от фирмата. А те може би ще бъдат доволни, че имат оправдание да го сторят.

— Не за това ставаше дума — рекох. — Попитах ви дали ми съобщихте всичко, което знаете.

Той заби очи в пода.

— Не. Премълчах нещо. Тогава не ми изглеждаше важно. Сега обаче силно променя нещата. Преди няколко дни, почти веднага след като срещнах Гудуин в града, ми се обадиха от банката. Казаха, че при тях бил някой си Ланселот Гудуин, за да осребри чек за хиляда долара, издаден от Джулия Мелтън. Отговорих им, че госпожа Мелтън е извън града, но познавам господин Гудуин много добре и не виждам причини да не му изплатят сумата, стига, разбира се, чекът да е редовен и клиентът да е този, за когото се представя. Нямаше какво друго да кажа... при така стеклите се обстоятелства. Предполагам, че са го осребрили. Не знам.

— Мислех, че Гудуин има пари.

Мелтън сковано вдигна рамене.

— Изнудвач на жени, значи? И глупав на всичкото отгоре, щом взема чекове. Мисля, че ще продължа играта с вас, Мелтън. Адски ще ми е неприятно, ако видя тези вестникарски вампири да се нахвърлят върху подобна история. Но ако се доберат до вас — без мен. Стига изобщо да мога да се измъкна.

Той се усмихна за първи път.

— Ще ви дам петте стоточки още сега.

— Нищо подобно. Наел сте ме да я намеря. Намеря ли я, получавам петстотин чисти — всичко друго отпада.

— Ще видите, че може да ми се вярва — каза той.

— Искам писмо до този Хейнс, горе при езерото Литъл фон. Трябва ми достъп до вилата ви. Единственият начин да се добера до нещо е, като се правя, че изобщо не съм бил в Чеви Чейс.

Той кимна и се изправи. Приближи се до едно от бюрата и се върна с бележка, написана върху клубна бланка:

„До господин Уилям Хейнс Литъл фон Лейк
Драги Бил,

моля те, осигури на приносителя, господин Джон
Далмас, достъп до вилата ми и му оказвай всякакво
съдействие, докато разглежда имота.

С уважение:

Хауард Мелтън“

Сгънах бележката и я прибрах при другите придобивки от деня.
Мелтън постави ръка на рамото ми.

— Никога няма да забравя това — каза. — Горе ли отивате сега?

— Така смятам.

— Какво очаквате да откриете?

— Нищо. Но ще съм най-големият глупак, ако не тръгна оттам,
откъдето започват следите.

— Разбира се. Хейнс е свестен човек, но е малко темерут. Има
красива руса жена, която здравата го върти на малкия си пръст. Желая
ви късмет.

Стиснахме си ръцете. Неговата бе лепкава като маринована риба.

3. МЪЖЪТ С ДЪРВЕНИЯ КРАК

Разстоянието до Сан Бернардино взех за по-малко от два часа и за пръв път от съществуването му там беше хладно почти колкото в Лос Анджелис и почти поносимо лепкаво. Купих си чаша кафе и половинка ръжено уиски, настъпих педала и се заизкачвах нагоре. До Бъблинг Спрингс беше облачно. После изведнъж стана сухо и ясно, а от клисурите повя хлад.

Най-сетне стигнах до големия бент и се загледах в гладките сини води на Пума Лейк. По езерото се плъзгаха канута, скутери и лодки с извънбордови мотори пореха водата и вдигаха много шум за нищо. Пенливите им дири раздрусваха разни клетници, които срещу разрешително от два долара си губеха времето, за да хванат по някоя рибка за един-два цента.

След бента пътят се разделяше на две. Аз трябваше да продължа покрай южния бряг, където шосето се издигаше нависоко сред обширни гранитни скали. Трийсетметрови борове пронизваха ясното синьо небе. На откритите пространства растеше яркозелена мансанита, малкото добрали се дотук диви иглики, бели и морави лупинии, а също и свещничета. Пътят се спусна до нивото на езерото и започнах да подминавам лагери и цели тълпи девойчета по шорти на велосипеди и скутери. Други се разхождаха по шосето или просто седяха под дърветата и си показваха краката. Нагледах се на толкова много мръвки, че стигаха за цял колбасарски магазин.

Хауард Мелтън ми беше казал да се отбия от езерото по стария път за Редланд, една миля преди Пума Point. Отклонението представляваше тясна асфалтова лента, която се виеше нагоре в планината. Тук-там по склоновете имаше накацали къщурки. После асфалтът свърши и се появи тесен черен път. В началото му имаше надпис: „Частен път до езерото Литъл фон. Минаването забранено.“ Свих по него и запълзях покрай огромни голи камъннаци, малко водопадче сред борове, черни дъбове и тишина. На едно клонче седеше катеричка, чупеше шишарка и пускаше люспите да пърхат

надолу като конфети. Животинката ми се скара и гневно удари с лапичка по шишарката.

Тесният път сви рязко покрай огромен дънер и се озовах пред дъсчена порта, върху която също имаше надпис: „Частна собственост. Не влизай!“

Слязох, отворих я, вкарах колата и отново затворих. Още неколкостотин метра се сухах между боровете. Изведнъж под мен блесна овално езерце, потънало дълбоко сред дървета, скали и диви треви, като капка роса, уловена в свито на тръбичка листо. В поблизкия му край имаше жълтеникав бетонен бент с въжен парапет и старо воденично колело отстрани. Недалеч се издигаше къщичка от недялани трупи, покрити с груба кора. Единият от двата комина димеше. Отнякъде долитаха ударите на брадва.

Отвъд езерото, доста далеч, ако тръгнеш по пътя, и не толкова далеч напряко през стената, се издигаха три дървени вили. Едната беше голяма, досами водата, а другите две — по-малки и доста отдалечени една от друга. Срещу бента имаше нещо като кейче с естрада за оркестър и изкорубена дървена таблица с надпис: „Лагер Килкеър“. Това нищо не ми говореше, ето защо се спуснах по пътечката до покритата с кора къщичка и почуках на вратата.

Ударите на брадва секнаха. Някъде отдалеч се обади мъжки глас. Седнах върху голям камък и запремятах незапалена цигара между пръстите си. Собственикът на къщичката се появи иззад ъгъла с брадва в ръка. Беше набит, не много висок, с тъмна остри небръсната брада, немигащи кафяви очи и прошарена чуплива коса. Носеше джинси и синя, разкопчана на загорелия мускулест врат риза. При ходене леко замяташе десния си крак навън. Мъжът бавно се приближи до мен с увиснала между пъlnите устни цигара. Имаше глас на градски човек.

— Да?

— Господин Хейнс?

— Аз съм.

— Имам бележка за вас.

Извадих листчето и му го подадох. Той хвърли брадвата, погледна бележката с примижали очи, после се обърна и влезе в къщурката. Излезе, нахлузи очила, и зачете написаното.

— А, да — рече. — От шефа.

После отново погледна листчето.

— Господин Джон Далмас значи? Аз съм Бил Хейнс. Приятно ми е да се запознаем.

Здрависахме се. Ръката му беше като железен капан.

— Доколкото разбирам, искате да се позавъртите наоколо и да огледате вилата на Мелтън. Какво става? Да не я продава, за Бога?

Запалих цигара и запратих клечката в езерото.

— Има повече, отколкото му е необходимо — отвърнах.

— Земя, да, но тук пише вилата...

— Искам да я огледам. Твърди, че била чудесна хижа.

Мъжът посочи с ръка.

— Ето онази там, голямата. Стени от бичена секвоя с топлоизолация и чамова ламперия отвътре. Покрив с шинди, каменни основи и веранди, баня, душ и тоалетна. Горе на хълма има и резервоар за вода. Според мен къщата си я бива.

Гледах вилата, но с още по-голям интерес разглеждах Бил Хейнс. Очите му блестяха и въпреки обветрения му загар под тях си личаха торбичките.

— Сега ли искате да я разгледате? Ще взема ключовете.

— Поизморих се от шофирането. Не бих се отказал да пийна нещо, Хейнс.

Това определено събуди интереса му, но той поклати глава.

— Съжалявам, господин Далмас, но току-що допих четвъртинката.

Облиза пъlnите си устни и ми се усмихна.

— За какво е онова воденично колело?

— На кинаджиите е. От време на време тук снимат по някой филм. Онова долу пък е декор. С него снимаха „Любов между боровете“. Останалите неща се разпаднаха. Чух, че филмът се провалил.

— Така ли? Няма ли да ми правите компания?

Извадих моята бутилка уиски.

— Никога не са ме чували да отказвам. Почакайте да донеса чаши.

— Госпожа Хейнс няма ли я?

Той се втренчи в мен с неочеквана студенина.

— Не-е-е — проточи много бавно. — Защо питате?

— Заради пиянката — рекох.

Отпусна се, но още миг ме държа под око. После се обърна и с вдървената си походка влезе в къщата. Излезе с две чашки — от ония, в които се продават топени сирена. Отворих бутилката и налях две яки дози. Седяхме, всеки взел чашата си в ръка, Хейнс изпружил десния си крак почти право пред себе си, с леко изкривено навън стъпало.

— Това си го донесох от Франция — каза той и отпи. — Хейнс Дървения крак. Но ми осигури пенсия и не ми е пречило с госпожиците. Наздраве! — Допи уискито си.

Оставихме чашите и се загледахме в една сойка, която се изкачваше по висок бор. Скачаше от клон на клон, без да се спира да балансира, като човек, който тича нагоре по стълби.

— Тук е прохладно и приятно — обади се Хейнс, — но самотно. Дяволски самотно.

Наблюдаваше ме с ъгълчето на окото си. Имаше нещо наум.

— На някои това им харесва — рекох, посегнах към чашите и изпълних дълга си към тях.

— Действа ми. Пия прекалено много, защото ми действа на нервите. Особено нощем.

Нищо не отговорих. Той гаврътна втората чаша на една бърза и голяма глътка. Мълчаливо му подадох бутилката. Хейнс отпи от третата си доза, килна глава на една страна и облиза устни.

— Странна работа — онова, дето го рече преди малко, че госпожа Хейнс я нямало.

— Просто си помислих дали не е по-редно да се по-отдалечим с тая бутилчица.

— Ъхъ. Приятел ли си на Мелтън?

— Познавам го. Не сме близки.

Хейнс погледна към голямата вила отсреща.

— Тази проклета фльорца! — неочеквано изръмжа с изкривено от гняв лице.

Изгледах го недоумяващо.

— Загубих моята Берил заради тая проклета уличница — мрачно каза Хейнс. — Не ѝ стигнаха другите мъже, та трябваше и на мен, еднокракия да налети. Напи ме и ме накара да забравя, че имам чудесна женичка, за която би ми завидял всеки мъж.

Чаках с опънати нерви.

— А и той да пукне дано! Да остави тая пачавра съвсем сама тук! Хич не ми е притрябвала проклетата му хижа. Мога да живея където си пожелая. Имам си пенсия на инвалид от войната.

— Хубаво е да се живее тук — обадих се. — Я си пийни.

Той ме послуша, впил гневен поглед в мен.

— Отвратително е да се живее в тоя пуцинак — озъби се. — Особено когато жена ти те напусне и не знаеш къде е — може би при някой друг.

Хейнс стисна железнния си ляв юмрук.

След миг бавно го отпусна и напълни чашата си до половината. Междувременно съдържанието на бутилката беше значително намаляло. Той гаврътна и тази чашка на един дъх.

— Изобщо не те познавам, но ми е все едно дали ще говоря на теб или на задния крак на мулето си — изръмжа. — Какво ми пука! Писна ми да съм сам. Признавам, че съм хапъльо, но нали и аз съм човек. А нея си я бива. Досущ като Берил. Същият ръст, същата коса, и походката й като на Берил. По дяволите, двете спокойно могат да минат за сестри. Е, има разлика, разбира се — нали се сещаш къде.

Ухили се насреща ми вече леко пиянски.

Придадох съчувствен израз на лицето си.

— Бях отишъл там до горя боклук — намръщено махна с ръка Хейнс, — а тя излиза на задната веранда по пижама, ушита сякаш от целофан. Носи две чаши в ръце, прави ми мили очи и се усмихва с креватна усмивка. „Пийни си едно. Бил.“ Да, пийнах си. Деветнайсет. Предполагам, досещаш се какво стана после.

— И на други свестни мъже се е случвало — рекох.

— Да я остави тук сама, проклетият му... Той се забавлява в Лос Анджелис, а мен Берил ме напусна. В петък ще станат две седмици.

Замръзнах на място. Така се напрегнах, че усещах всяко мускулче от тялото си. Преди две седмици в петък означаваше една седмица преди миналия петък, което правеше дванайсети август — деня, в който се предполагаше, че госпожа Джулия Мелтън е заминала за Ел Пасо, деня, в който бе отседнала в хотел „Олимпия“ долу, в подножието на планината.

Хейнс оставил празната чаша и посегна към закопчания джоб на ризата си. Подаде ми листче с оръфани краища. Внимателно го разгънах. Бележката беше написана с молив:

„По-добре да умра, отколкото да продължавам да живея с дolen измамник като теб.

Берил“

Това бе всичко.

— Не ми беше първица — грубо се изкиска Хейнс. — Просто за пръв път ме хващат. — Той се изсмя. После се намръщи отново.

Върнах му бележката и той я закопча в джоба си.

— За какво, по дяволите, ти разправям всичко това? — изръмжа.

Една сойка сгълчка пъстрия кълвач, който изкърка насреща ѝ досущ като папагал.

— Самотен си — рекох. — Изпитваш нужда да го споделиш с някого. Налей си още едно. Аз изпих каквото ми се полага. Ти не беше ли тук онзи следобед... когато те напусна?

Той кимна мрачно и остана да седи, стиснал бутилката между коленете си.

— Скарахме се, аз се метнах на колата и отидох отсреща на северния бряг при един познат. Чувствах се по-долен и от животно. Изпитваш нужда здравата да се натряскам. Направих го. Като се прибрах вкъщи, трябва да е било някъде около два през нощта. Бях фирмкан до козирката, но карах бавно заради това проклето дърво на крака ми. Нея я нямаше. Оставила само бележката.

— Та това, викаш, стана в петък преди две седмици? И оттогава не ти се е обаждала?

Бях прекалено точен. В очите му проблесна студена, изпитателна искрица, но бързо изчезна. Вдигна бутилката, отпи унило и я погледна на срещу слънцето.

— Ама и това уиски си го бива, проклетото. Оная също си вдигна чукалата — добави и посочи с палец към отсрещната страна на езерото. — Може двете да са се скарали.

— Може да са заминали заедно.

Хейнс дрезгаво се изсмя.

— Господине, ти не познаваш моята малка Берил. Прихванат ли я, става по-бясна и от дива котка.

— Вече ми се струва, че май двете са си лика-прилика. Госпожа Хейнс имаше ли кола? Същия ден ти си карал твоята, нали така?

— Имаме два форда. На моя педалите за газта и спирачката са отляво, под здравия крак. Тя си е взела своя.

Изправих се, приближих се до езерото и хвърлих фаса си вътре. Водата беше тъмносиня и изглеждаше дълбока. От пролетните порои нивото ѝ се бе вдигнало и на няколко места преливаше над стената.

Върнах се при Хейнс. Той изцеждаше последните капки от уискито ми в гърлото си.

— Трябва да взема още малко пиянка — рече с надебелял глас — Дължа ти половинка. Ти нищо не пи.

— Там, откъдето идва, има още много — отвърнах. — Като решиш, можем да отидем да огледаме вилата.

— Разбира се. Ще минем покрай езерото. Нали не се сърдиш, че се раздрънках така пред теб... за Берил де?

— От време на време човек има нужда да изплаче болката си пред някого — рекох. — Може да минем по стената. Така няма да биеш толкова дълъг път.

— По дяволите, не! Аз ходя добре, макар и да не изглежда така. Вече цял месец не съм минавал край езерото.

Той се изправи, влезе в хижата и се върна с ключове в ръка.

— Да вървим.

Тръгнахме към малкия дървен кей и естрадата в срещуположния край на езерото. Близо до водата имаше пътека, която криволичеше покрай груби гранитни блокове. Черният коларски път минаваше назад и по-нависоко. Хейнс вървеше бавно, като мяташе десния си крак. Беше унил и пиян дотолкова, че да потъне в собствения си свят. Почти не говореше. Наблизихме кейчето и тръгнах по него. Хейнс ме последва. Кракът му тежко потропваше по дървените греди. Стигнахме до края, зад малката открита естрада, и се облегнахме на олющения тъмнозелен парапет.

— Има ли риба в езерото? — попитах.

— Разбира се. Дъгова пъстьрва, черен костур. Аз лично не си падам по рибата. И без мен са твърде много.

Надвесих се надолу и се загледах в дълбоката неподвижна вода. Нещо се размърда там долу и една зеленикова сянка мина под кея. Хейнс се надвеси до мен и се взря в дълбоката вода. Кеят бе солидностроен и имаше подводен под — по-широк от самия кей, сякаш някога нивото на езерото е било много по-ниско и този подводен под е служел

за пристан на лодки. Забързана за проядено въже, на повърхността и сега се поклащаща плоскодънна лодка.

Хейнс сграбчи ръката ми. За малко да изкрешя. Пръстите му се впиха в плътта ми като железни клещи. Погледнах го. Беше се надвесил надолу и се взираше във водата като побъркан. Лицето му изведнъж бе пребледняло и лъщеше.

Аз също погледнах във водата.

Недалеч от ръба на подводната площадка, нещо, което бегло напомняше на човешка ръка в тъмен ръкав, лениво помаха изпод потопените дъски, поколеба се, махна отново и изчезна.

Хейнс бавно се изправи, а очите му изведнъж бяха станали трезви и страшни. Той се извърна и без да продума, тръгна назад по кея. Отиде до купчина камъни, наведе се и пое дъх. Чувах тежкото му дишане. Откърти един камък и массивният му гръб се изправи. Вдигна камъка на височината на гърдите си. Трябва да тежеше най-малко петдесет кила. Уверено закрачи с него по кея въпреки дървения си крак, стигна до парапета и вдигна камъка високо над главата си. Остана така за миг, като го държеше, а мускулите на врата му се издъваша над синята риза. Издаде неясен мъчителен звук, от който ме побиха тръпки. После цялото му тяло рязко се наведе напред и тежкият камък се сгромоляся във водата.

Огромната вълна, която вдигна, оплиска и двама ни. Камъкът разсече водата право надолу и се стовари върху ръба на подводната площадка. Концентричните кръгове на вълните бързо се разраснаха и водата закипя. До слуха ни достигна глухо изпращяване на счупени под водата дъски. Вълните се стопиха в далечината, а там долу, под нас, водата започна да се прояснява. Изведнъж една стара загнила дъска изскочи на повърхността, глухо пльосна обратно във водата и отплува.

Дълбините още повече се избистриха. В тях нещо се размърда и бавно се заиздига. Нещо дълго, тъмно и усукано, което се въртеше, докато се изкачваше нагоре. После проби повърхността. Видях вълнена материя, сега прогизнала и черна — пуловер, панталон. Видях обувки и онова, което беше в тях — безформено и отекло. Видях как водата изправи една руса къдрица и за миг я остави неподвижна.

Нещото се преобърна още веднъж, ръката плесна във водата, но това не беше нормална човешка ръка. После се изтърколи и лицето.

Подпухнала, кашава сиво-бяла маса от прогизнала плът без черти, без очи, без уста. Нещо, което някога е било лице. Хейнс се взираше в него. Показа се и шията с гердан от зелени камъни. Дясната ръка на Хейнс сграбчи парапета и кокалчетата му побеляха като сняг под загорялата груба кожа.

— Берил!

Стори ми се, че гласът му стигна до мен някъде много отдалеч през планината, през тъмния гъсталак от дървета.

4. УДАВНИЦАТА

Надписът с дебели печатни букви върху голямата бяла табела на прозореца гласеше:

ПРЕИЗБЕРЕТЕ ТИНЧФИЙЛД ЗА НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА.

Зад прозореца имаше тясно гише, отрупано с прашни папки. Вратата беше стъклена и изографисана с черни букви:

НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА. НАЧАЛНИК НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА. ГРАДОНАЧАЛНИК. ТЪРГОВСКА ПАЛАТА. ВЛЕЗ.

Влязох и се озовах в единственото помещение на малката дървена барака с тумбеста печка в единия ъгъл, изпоцапано бюро с извит сгъваем капак, два твърди стола и гише. На стената висеше голяма хелиографска карта на района, календар и термометър. Отстрани на бюрото старателно бяха изписани телефонни номера с големи, дълбоко изрязани в дървото цифри.

Зад бюрото, в килнат назад въртящ се стол антика седеше мъж. На темето му се мъдреше шапка с широка плоска периферия, а до десния му крак имаше огромен плювалник. Едните му неокосмени ръце бяха удобно скръстени на шкембето. Носеше кафяв панталон, прихванат с тиранти, избеляла от многократно пране жътеникавокафява риза, закопчана стегнато около дебелия му врат без вратовръзка. Цветът на онова, което се виждаше от косата му, бе сивокафяв, с изключение на побелелите като сняг слепоочия. Отляво на гърдите му имаше шерифска звезда. Седеше извъртян повече на лявото си бедро, защото на дясната му кълка висеше кожен кобур с огромен черен пистолет.

Облегнах се на гишето и го загледах. Имаше големи уши, дружелюбни сиви очи и вид на човек, когото всяко вчерашно хлапе би могло да обере.

— Вие ли сте господин Тинчфийлд?

— Що. Що е закон в областта, все аз го представлявам — поне до изборите, че има още две свестни момчета за кандидати и нищо

чудно да ме катурнат. — Той въздъхна.

— А Литъл фон Лейк под ваша юрисдикция ли е?

— Какво ще рече това, синко?

— Литъл фон Лейк горе в планината ваш район ли е?

— Щхъ. Предполагам. Аз съм и заместник-шериф, ама нямаше повече място на вратата.

Той я изгледа не без известно задоволство.

— Всички неща, дето ги пише там — това съм аз. Имотът на Мелтън, а? Някакви неприятности ли има там, синко?

— Има мъртва жена в езерото.

— Бре да му се не види! — Тинчфийлд разкръстоса ръце, почеса се зад ухoto и стана от стола. Застанал прав, той се оказа едър и силен човек. Тъстините му бяха само от жизнерадостност. — Мъртва ли каза? И коя е?

— Жената на Бил Хейнс, Берил. Прилича на самоубийство, но много дълго е престояла във водата, шерифе. Гледката не е никак приятна. Напуснала го преди десет дни, така твърди Хейнс. Предполагам, тогава го е направила.

Тинчфийлд се наведе над плювалника и го бомбардира с тъста кафеникова маса от заплетени влакънца. Чу се меко пълосване. Той поразмърда устни и ги избърса с опакото на ръката си.

— А ти койси, синко?

— Казвам се Джон Далмас. Дойдох от Лос Анджелис. Господин Мелтън ми беше дал бележка до Хейнс, за да огледам имота. Двамата обиколихме езерото и отидохме на кейчето, дето някога са го строили кинаджиите. Видяхме нещо долу във водата, Хейнс хвърли голям камък и тялото изплува. Но гледката никак не е приятна, шерифе.

— Хейнс горе ли е?

— Да. Слязох аз, защото той доста се разстрои.

— Не ме учудва, синко.

Тинчфийлд отвори едно чекмедже на бюрото си и извади половинлитрова бутилка уиски. Пъхна я в ризата си и пак я закопча.

— Ще взема доктор Мензайс — рече. — И Пол Лумис.

После спокойно заобиколи гишето. Положението го бе разтревожило по-малко от бръмченето на муха.

Излязохме навън. Преди това обаче той обърна табелката, провесена от вътрешната страна на стъклото. Отгоре ѝ беше нарисуван

часовник и надпис: „Ще се върна в 18 часа“. Тинчфийлд заключи вратата и влезе в кола със сирена, с два червени буркана, с халогенни фарове и безброй надписи отстрани, които не си направих труда да прочета.

— Ти почакай тук, синко. Ей сегичка ще се върна.

Обърна колата и се понесе надолу по пътя към езерото. Спря пред дървена постройка срещу автобусната спирка. Влезе и излезе, придружен от висок слаб мъж. Колата бавно се върна назад и аз подкарах след тях. Пресякохме селото, като подминавахме момичета по шорти и мъже по плувки и къси панталони, повечето от тях голи и загорели от кръста нагоре. Тинчфийлд натискаше клаксона, но не пусна сирената, която щеше да накара глутница коли да се юрнат подире му. Изкачихме един прашен хълм и спряхме пред дървена къща. Тинчфийлд натисна клаксона и извика. Вратата отвори мъж в син гащеризон.

— Качвай се, Пол.

Мъжът с гащеризона кимна и се мушна обратно в къщата. След миг излезе, нахлупил на главата си мръсен тропически шлем като за лов на лъвове. Излязохме пак на главното шосе, после свихме по разклонението, а оттам в частния път с портата. Мъжът с гащеризона слезе, отвори я и след като колите ни влязоха вътре, отново я затвори.

Когато стигнахме езерото, от комина на хижата вече не излизаше дим. Слязохме от колите.

Доктор Мензайс беше ъгловат жълтолик мъж с изпъкнали очи и потъмнели от никотин пръсти. Онзи със синия гащеризон и тропическия шлем беше около трийсетгодишен, мургав, жилав и недоохранен.

Отидохме до брега на езерото и погледнахме към кея. Бил Хейнс седеше там чисто гол и държеше главата си с ръце. До него имаше никаква купчина.

— Можем още малко да се приближим с колите — рече Тинчфийлд.

Качихме се и потеглихме напред. Спряхме отново и се упътихме към кея.

Нешо, което е било жена, лежеше върху дъските с въже, провряно под мишниците. Дрехите на Хейнс бяха метнати настани. Изкуственият му крак, блестящ от кожа и метал, лежеше до тях. Без да

пророни нито дума, Тинчфийлд измъкна бутилката уиски изпод ризата си, отпуши я и я подаде на Хейнс.

— Пийни му здраво. Бил — небрежно подхвърли той.

Наоколо се разнасяше ужасна миризма, от която ми се доповръща. Хейнс обаче като че ли не я забелязваше. Тинчфийлд и Мензайс също. Лумис измъкна одеяло от колата и го метна върху трупа, след което двамата отстъпихме назад.

Хейнс отпи от бутилката и погледна нагоре с мъртви очи. После приkleещи шишето между чуканчето и голото си коляно и заговори. Бавно и монотонно, без да поглежда към никого и нищо. Разказа всичко, което беше споделил с мен. Описа как, след като съм заминал, донесъл въжето, съблякъл се, влязъл във водата и извадил онова нещо. Когато свърши. Бил се втренчи в дървените греди и остана неподвижен като статуя.

Тинчфийлд пъхна топче тютюн в устата си и го дъвка известно време. После здраво стисна зъби, наведе се и внимателно обърна тялото, сякаш се опасяваше да не се разпадне в ръцете му. Късните слънчеви лъчи осветиха гердана от зелени камъни, която бях съгледал във водата. Бяха грубо изработени, без блясък, подобни на изкуствен нефрит. Свързваше ги позлатена верижка. Тинчфийлд изправи широкия си гръб и шумно издуха носа си в жълтеникава кърничка.

— Какво ще кажеш, докторе?

Мензайс отговори с напрегнат, висок, раздразнен глас:

— Какво, по дяволите, очакваш да кажа?

— Причина за смъртта и време на настъпването — спокойно отвърна Тинчфийлд.

— Не се прави на идиот, Джим — с неприязън рече докторът.

— Нищо не можеш да кажеш, значи.

— Като гледам това? Боже Господи!

Тинчфийлд въздъхна и се обърна към мен.

— Къде беше, когато за пръв път го видяхте?

Казах му. Слушаше с неподвижна уста и безизразни очи. После отново задъвка.

— Много необичайно място да се закачи такова нещо. Тук няма никакво течение, а ако изобщо има, то ще е по посока на бента.

Бил Хейнс се изправи на здравия си крак, стигна с подскоци до дрехите си и си закачи протезата. Обличаше се бавно, непохватно,

свличайки надолу ризата върху мокрото си тяло. Заговори отново, без да поглежда към никого.

— Сами го е направила. Няма как иначе. Доплувала е под дъските и е нагълтала вода. Може да е заседнала. Няма как иначе. Няма друг начин.

— Има още един, Бил — тихо каза Тинчфийлд, вперил поглед в небето.

Хейнс затършува из ризата си и извади бележката с оръфаните краища. По взаимно съгласие всички се отдръпнахме по-далеч от трупа. После Тинчфийлд отиде да си вземе бутилката с уиски и я пъхна в ризата си. Дойде при нас, като четеше и препрочиташе бележката.

— Няма дата. Казваш, че било преди две седмици, така ли?

— В петък ще станат две седмици.

— Май и друг път те беше напускала?

— Ъхъ. — Хейнс не го погледна. — Преди две години. Насвятках се и останах при една пачавра. — Той диво се изсмя.

Шерифът спокойно прочете бележката още веднъж.

— Тогава остави ли ти бележка? — попита.

— Схващам — озъби се Хейнс. — Схващам. Не е нужно да ми рисуваш картички.

— Бележката изглежда твърде стара — тихо каза Тинчфийлд.

— Десет дни я нося в ризата си — изкреша Хейнс. После отново диво се изсмя.

— Какво те забавлява толкова, Бил?

— Опитвал ли си се някога да завлечеш човек на два метра под водата?

— Никога, Бил.

— Аз плувам доста добре — за човек с един крак. Но не чак толкова добре.

Тинчфийлд въздъхна.

— Това не значи нищо. Бил. Може да е използвано въже. Може да е завлечена надолу с камък, с два камъка — на главата и на краката. И след като вече е натикана под онези дъски, въжето да се отреже. Може да се направи, синко.

— Разбира се, че аз съм го направил — рече Хейнс и се заля от смях. — Аз... аз го направих. Арестувай ме, долен...

— Това и смятам да сторя — кротко рече Тинчфийлд. — За да те поразпитаме. Все още не те обвинявам. Бил, но би могъл да го извършиш. Просто казвам, че би могъл.

Хейнс изтрезня така бързо, както беше рухнал.

— Застраховка има ли? — попита Тинчфийлд, зазяпан в небето.

Хейнс се стресна.

— Пет хиляди. Това е то. Това ме окачва на въжето. Добре. Да вървим.

Тинчфийлд бавно се извърна към Лумис.

— Върни се до хижата. Пол, и вземи две одеяла. После няма да е зле всички да затъкнем носовете си с малко уиски.

Лумис се обърна и тръгна назад по пътеката, която обикаляше езерото и водеше към хижата на Хейнс. Останалите просто стояхме. Хейнс погледна яките си загорели ръце и стисна юмруци. Без да каже нито дума, замахна и с дясното кроше си нанесе страхотен удар в лицето.

— Ах ти, мръсно копеле — прошепна дрезгаво.

От носа му шурна кръв. Той стоеше отпуснат.

Кръвта полази по устната му, после покрай устата и стигна до брадичката. След това закапа от нея. Това ми напомни нещо, което почти бях забравил.

5. ЗЛАТНАТА ВЕРИЖКА

Обадих се на Хауард Мелтън в дома му в Бевърли Хилс един час след смрачаване. Обадих се от пощата — дървена барака, на половин пряка от главната улица на Пума Пойнт, докъдето почти не достигаха изстрелите от стрелбището, трополенето на летните кънки, melodичните сигнали на автомобилните клаксони и воят на танцовата музика от ресторант на хотел „Индианска глава“.

Телефонистката избра номера и ми каза да се обадя от стаята на началника. Влязох, затворих вратата, седнах пред малко бюро и вдигнах слушалката.

— Открихте ли нещо там горе? — попита гласът на Мелтън. Тембърът му бе леко надебелен, като след три коктейла.

— Нищо от това, което очаквах. Но тук се е случило нещо, което няма да ви хареса. Как го искате — направо или опаковано в коледна хартия?

Той се прокашля. От стаята му не се чуха никакви други шумове.

— Предпочитам направо — каза уверен.

— Бил Хейнс твърди, че жена ви упорито му се е слагала. В крайна сметка го е свалила. Напили се заедно същата сутрин, когато тя заминала. После Хейнс имал скандал с жена си и отишъл на северния бряг на Пума Лейк да се донапие. Върнал се към два сутринта. Предавам ви само неговите думи, нали разбирате?

Почеках малко. Най-после гласът на Мелтън се обади:

— Чух. Продължавайте, Далмас.

Интонацията му беше безизразна, безчувствена като камък.

— Когато се приbral вкъщи, и двете жени били заминали. Жена му, Берил, оставила бележка, в която пищела, че по-скоро би умряла, отколкото да живее с долн измамник като него. Оттогава не я е виждал — до днес.

Мелтън се изкашля отново. Звукът остро изпуска в ухото ми. По жицата се чуваше прашене и съскане. Някаква телефонистка се намеси

и аз ѝ казах да ходи да се напудри. След прекъсването Мелтън се обади.

— И Хейнс ви разказа всичко това? На един напълно непознат човек?

— Занесох му алкохол. Той обича да пие и умираше да си поговори с някого. Уискито свали всички бариери. Но има още. Казах, че не беше виждал жена си до днес. А днес тя изплува от вашето езерце. Сам можете да си представите как изглеждаше.

— Боже Господи! — извика Мелтън.

— Беше заседнала под подводната площадка на кейчето, останало от кинаджиите. Местният началник на полицията, Джим Тинчфийлд, смята, че тая работа не е чиста. Задържа Хейнс. Най-вероятно заминаха за Сан Бернардино да се срещнат с районния прокурор, да направят аутопсия и прочие.

— Значи Тинчфийлд смята, че Хейнс я е убил, така ли?

— Допуска и тази възможност. Той явно не обича да казва всичко, което мисли. Хейнс изигра страхотно ролята на съкрушения съпруг, но този Тинчфийлд не е глупак. А може и да знае за Хейнс куп неща, които не са ми известни.

— Претърсихте ли хижата му?

— Не, поне докато бях там. Може би по-късно.

— Разбирам.

Това вече бе глас на уморен, изцеден до капка човек.

— Делото е добре дошло за окръжния прокурор по време на предизборна кампания — рекох, — но не и за нас. Ако се наложи да ме разпитат като свидетел, ще трябва да обявя професията си — под клетва. Това означава да кажа какво съм правил там горе — поне донякъде. А това пък означава да бъдете въвлечен и вие.

— Струва ми се — глухо се обади Мелтън, — че вече съм въвлечен. Ако жена ми... — Той мълкна и изруга.

Дълго не проговори. По жицата се носеха обичайните шумове, после се чу по-силно прашене — навярно гръмотевица някъде из планините.

Най-после се обадих:

— Берил Хейнс е имала собствен форд. Не е карала колата на Бил, която е приспособена така, че падалите да се натискат само от

левия крак. Та нейният форд е изчезнал. А и тази бележка не ми звучи като писмо на самоубиец.

— Какво смятате да правите сега?

— Започва да ми се струва, че нещо непрекъснато ме отклонява от истинската ми работа. Може би тази вечер ще сляза долу. Мога ли да ви се обадя вкъщи?

— По всяко време — отвърна той. — Ще си бъда у дома цяла вечер и цяла нощ. Обадете ми се, когато искате. Никога не съм допускал, че Хейнс е такъв човек.

— Обаче сте знаел, че жена ви има периодични пристъпи на алкохолизъм, и сте я оставил горе сама.

— Божичко — продума той, сякаш изобщо не ме е чул. — Някакъв си с дървен...

— О, да оставим тази част от историята — изръмжах. — И без нея всичко е достатъчно гнусно. Дочуване.

Затворих, влязох в канцеларията и платих на момичето за разговора. После се върнах на главната улица и седнах в колата си, която бях паркирал пред дрогерията. Улицата преливаше от пищни неонови реклами, блясък и шумотевица. Струваше ми се, че в сухия планински въздух всеки звук се пренася на километри. Чувах как хората разговарят на една пряка от мен. Отново излязох от колата, купих още една половинка уиски от дрогерията, качих се и подкарах.

Стигнах до мястото, където пътят за Литъл фон Лейк се отделя от главното шосе, отбих встрани и се замислих. После свих по планинския път и подкарах към имота Мелтън.

Сега портата на частния път беше затворена и заключена с катинар. Скрих колата в храстите отстрани, покатерих се през вратата и тихо тръгнах по пътя, докато пълното със звездни отблясъци езеро изведнъж светна в краката ми. Хижата на Хейнс тънеше в мрак. Другите вили на отсрещната страна на езерото смътно се очертаваха на фона на тъмния склон. Старото воденично колело край бента изглеждаше нелепо смешно в самотата си. Ослушаех се — не чух нито звук. В планината няма нощни птици.

Отидох на пръсти до хижата и опитах вратата — заключена. Заобиколих отзад и намерих друга заключена врата. Обиколих цялата хижа, като движех подобно на котка върху мокро дюшеме. Побутнах единствения незамрежен прозорец — и той заключен. Спрях и отново

се ослушащ. Прозорецът не беше много пътно затворен. На този въздух дървото съхне бързо и се свива. Опитах се да провра ножа си между двете крила, които се отваряха навътре. Не стана. Облегнах се на стената, вперил поглед в студения блясък на езерото, и отпих от шишето. Това ми вдъхна увереност. Оставил бутилката, вдигнах голям камък и разбих рамката, без да счупя стъклото. Повдигнах се на перваза и се прехвърлих в хижата.

Ярка светлина ме заслепи право в очите.

Спокoen глас се обади:

— На твоето място бих останал да си почина там, синко. Трябва да си капнал от умора.

Лъчът ме подържа за миг забучен върху стената, после щракна ключ и лампата светна. Лъчът угасна. Тинчфийлд седеше невъзмутимо на тапициран с кожа стол, до маса, от която глупаво се поклащащо някакъв шал с кафяви ресни. Беше със същите дрехи, с които бе облечен и следобед, а в допълнение — кафява вълнена винтяга. Челюстите му безшумно се движеха.

— От кинаджийския реквизит е останала три километра жица — замислено каза. — Едно удобство за хората тук. Та какво беше намислил, синко, освен влизане с взлом?

Взех стол, седнах и огледах хижата. Стаята беше малка, квадратна, с двойно легло, парцалена черга и още няколко скромни мебели. През отворената врата отсреща се виждаше ъгълчето на готварска печка.

— Имах една идея — рекох, — но от мястото, където съм седнал сега, ми изглежда глупава.

Тинчфийлд кимна, а очите му ме разучаваха без неприязън.

— Чух колата ти — каза. — Знаех, че си на частния път и идваш насам, но ходиш дяволски безшумно. Изобщо не те чух да се приближаваш. Изпитвам силно любопитство към теб, синко.

— Защо?

— Не ти ли е малко тежичко под лявата мишница?

Ухилих се.

— Може би ще бъде най-добре да ти кажа всичко.

— Не се притеснявай, особено за това, дето нахлу през прозореца. Аз съм говорчив човек. Предполагам, имаш право да носиш патлака, а?

Бръкнах в джоба си и оставил портфейла си отворен върху масивното му коляно. Той го повдигна внимателно към светлината и разгледа фотокопието от разрешителното ми в целулоидна калъфка. После ми върна портфейла.

— Нещо все ми подсказваше, че се интересуваш от Бил Хайнс — рече. — Частен детектив, значи? Хм, имаш яко телосложение и лицето ти не говори много. Аз също се беспокоя за Бил. Хижата ли смяташе да претърсиш?

— Беше ми хрумнало нещо такова.

— Аз лично нямам нищо против, но не е необходимо. Вече разрових навсякъде. Кой те е наел?

— Хауард Мелтън.

Известно време Тинчфийлд дъвка мълчаливо.

— А мога ли да попитам защо?

— За да намеря жена му. Изчезнала е преди две седмици.

Тинчфийлд свали шапката от главата си и разреши мишата си коса. Изправи се, отключи и отбори вратата. Седна отново и ме изгледа мълчаливо.

— Много държи да не се разчуе — обясних. — Заради някаква слабост на жена му, която можела да му провали кариерата.

Тинчфийлд ме гледаше, без да мига. Под жълтата светлина на лампата едната половина на лицето му изглеждаше като излята от бронз.

— Нямам предвид пиянството или Бил Хайнс — добавих.

— Нито едно от тези неща не обяснява желанието ти да претърсиш хижата на Бил — меко каза той.

— Просто умирам да си вра носа навсякъде.

Тинчфийлд не помръдна цяла минута, през която вероятно обмисляше поднасям ли го, или не, и ако го поднасям, дали му пуча. Най-после рече:

— Това ще те заинтересува ли, синко?

Извади сгънато парче вестник от скосения джоб на винтягата си и го разтвори на масата под лампата. Приближих се да погледна. Върху вестника лежеше тънка златна верижка с миниатюрна закопчалка. Верижката беше прерязана с клещи. Закопчалката не беше отключена. Верижката бе къса, не повече от десетина-дванайсет сантиметра, а

закопчалката — горе-долу с диаметъра на верижката. И върху нея, и върху вестника имаше полепнал бял прашец.

— Къде мислиш я намерих? — попита Тинчфийлд.

Наплюнчих пръста си, докоснах белия прашец и го опитах на вкус.

— В пакет брашно, тоест тук, в кухнята. Това е верижка за глезен. Някои жени никога не ги свалят. Който е свалил тази, не е притежавал ключето.

Тинчфийлд благо ме изгледа. Облегна се назад, потупа се по коляното с огромното си ръчище и се усмихна унесено към чамовите дъски по тавана. Аз пък запремятах една цигара из пръстите си и седнах отново. Тинчфийлд сгъна парчето вестник и пак го прибра в джоба си.

— Предполагам, това е всичко, освен ако не желаеш да поразгледаш в мое присъствие.

— Не — отвърнах.

— Изглежда, всеки от нас сам ще си прави заключенията.

— Бил каза, че госпожа Хейнс е имала кола. Форд.

— Щхъ. Синя, с две врати. Долу на пътя е. Блъсната в скала.

— Не прилича особено на планирано убийство.

— Не мисля, че нещо е било планирано, синко. Просто внезапно го е връхлетяло. Може да я е удушил — ръцете му са страховно яки. После се е наложило да се отърве от трупа. Направил го е по най-добрия начин, за който е успял да се сети, а за човек с дървен крак се е справил дяволски добре.

— Това с колата повече ми прилича на самоубийство — рекох. — Планирано самоубийство. Известни са случаи, когато хора са се самоубивали по такъв начин, че да натопят за убийство някого, когото са мразили. Тя не би закарала колата надалеч, защото е трябало да се връща обратно пеша.

Тинчфийлд каза:

— Между другото, Бил също би имал затруднения с шофирането, след като е свикнал да кара само с левия крак.

— Той ми показва бележката от Берил, преди да намерим тялото. И аз отидох на кея първи.

— С теб бихме могли да се разберем, синко. Добре. Ще видим. Бил е добър по душа, като изключим, че според мен ветераните от

войната си придават прекалено голяма важност. Някои са прекарали три седмици в подгответелен лагер, а се държат така, сякаш са ранявани девет пъти. Бил трябва да е изпитвал много сантиментални чувства към верижката, която намерих.

Той стана и тръгна към вратата.

— На шейсет и две години съм — рече през рамо. — Срещал съм хора, които са вършили най-смахнати неща. Веднага бих казал, че да скочиш в студеното езеро с всичките си дрехи, да поплаваш здравата, докато се навреш под онази дъска, и после просто да си умреш там, е доста смахнато като идея. От друга страна, тъй като и без това ти разкривам всичките си тайни, а ти не ми казваш нищо, ще добавя, че се е налагало няколко пъти да разговарям с Бил за това, че побийва жена си, когато е пиян. Няма да прозвучи никак добре на съдебните заседатели. И ако верижчицата е от крака на Берил Хейнс, това ще е достатъчно да го изпратят в онази чудесна нова газова камера на север. С теб не е зле да се прибираме у дома, синко.

Изправих се.

— И не пуши по пътя — добави. — Тук при нас, в планината, това е забранено.

Прибрах незапалената цигара в джоба си и излязох в нощта. Тинчфийлд изгаси лампата, заключи хижата и пусна ключа в джоба си.

— Къде си отседнал, синко?

— Ще сляза в „Олимпия“, в Сан Бернардино.

— Хубаво е там, но нямат нашия планински климат. Прекалено горещо е.

— Обичам да ми е горещо — рекох.

Отидохме заедно до пътя и Тинчфийлд сви вдясно.

— Колата ми е на края на езерото. Ще ти кажа „лека нощ“, синко.

— Лека нощ, шерифе. Мисля, че убийството не е дело на Бил.

Той вече си беше тръгнал, та не се обърна.

— Хм, ще видим — промърмори тихо.

Върнах се до портата, прекачих се отгоре, намерих колата си и се спуснах обратно на тесния път край водата. От шосето свих на запад към бента и към долината.

По пътя реших, че ако местните жители не преизберат Тинчфийлд за началник на полицията, ще направят голяма грешка.

6. МЕЛТЪН ВДИГА ЦЕНАТА

Минаваше десет и половина, когато се спуснах в долината и паркирах в разчертаните по диагонал клетки пред хотел „Олимпия“ в Сан Бернардино. Измъкнах от задната седалка чантата с най-необходимите вещи за пренощуване и бях изкачил около четири стъпала, когато пиколото с галони на панталона, бяла риза и черна папийонка я измъкна от ръката ми.

На администрацията дежуреше някакъв с яйцевидна глава, който изобщо не прояви интерес към мен. Записах името си в дневника на хотела.

Асансьор метър на метър изкачи пиколото и мен до втория етаж, след което изминахме няколко километра, като завивахме зад безброй ъгли. Колкото повече вървяхме, толкова по-горещо ставаше. Пиколото отключи вратата на стаичка с размерите на килерче и прозорец към шахтата за проветрение.

Беше висок, кълощав, жълтокож и невъзмутим като кълка от желирано пиле. Повъртя дъвката из устата си, сложи чантата ми на един стол, отвори прозореца и се загледа в мен. Очите му бяха с цвят на чаша вода.

— Донеси ни сода, чаши и лед — рекох.
— На кои нас?
— Ако не си въздържател, разбира се.
— След единайсет бих могъл да гълтна нещичко.
— Сега е десет и трийсет и девет — рекох. — Ако ти дам десет цента, ще кажеш ли „На вашите услуги, сър“?

Той се ухили и пльокна с дъвката. После излезе, като остави вратата отворена.

Съблякох сакото си и откачих кобура. Вече си бях проприл цели коловози под мишницата. Свалих си вратоворъзката, ризата, фланелката и се заразхождах из стаята, като се опитвах да уловя течението на отворената врата. Въздухът миришеше на нагорещено желязо. Промъкнах се странично в банята — такива бяха размерите й —

наквасих се със студена вода и вече дишах по-свободно, когато високият флегматичен пиколо се върна с таблата. Затвори вратата, а аз измъкнах моята бутилка. После наля в две чаши и отпихме. От врата надолу по гръбнака ми се застича пот, но въпреки всичко се почувствах по-добре. Седях на леглото, държах чашата и гледах пиколото.

— Колко време можеш да останеш?

— И какво ще правя?

— Ще си спомняш.

— Хич не ме бива за тая работа.

— Имам излишни пари, които обичам да харча по свой начин — рекох, извадих портфейла си и разпръснах банкноти върху леглото.

— Ще ме прощаваш — обади се пиколото, — ама да не си ченге?

— Частно.

— Заинтересува ме. Това уиски накара мозъка ми да заработи.

Подадох му един долар.

— Я виж това как ще ти се отрази на мозъка. Мога ли да ти викам Текс?

— Страхотно познаваш — измърка той и прилежно натъпка долара в джобчето за часовника си.

— Къде беше на дванайсети август, в петък, късния следобед?

Той сръбна от питието и се замисли, като разклаща леко леда в чашата и отпиваше покрай дъvkата.

— Тук. Карат смяната от четири до дванайсет — отвърна най-после.

— Жена на име госпожа Джордж Аткинс, дребна, слаба, хубавичка блондинка, се е регистрирала и останала, докато наближи време за нощния влак на изток. Оставила е колата в гаража на хотела и мисля, че все още е там. Искам името на человека, който я е регистрирал. Това ще ти спечели още един долар.

Отделих го от купчината и го положих върху леглото, настрани от останалите.

— На вашите услуги — каза и се ухили. Допи чашата си и излезе от стаята, като безшумно затвори вратата.

Довърших питието и си направих друго. Времето минаваше. Най-после телефонът на стената издрънча. Заклещих се в тясното

пространство между вратата на банята и леглото и вдигнах слушалката.

— Бил е Съни. Тръгнал си е в осем тази вечер. Мисля, че можем да се свържем с него.

— След колко време?

— Да дойде ли искате?

— Да.

— Половин час, ако си е вкъщи. Когато госпожата си е тръгвала, администраторът е бил друг. Казва се Лес. Той е тук.

— Добре, прати го горе.

Изпих и втората чаша и се питах дали да не си сипя трета, преди да се е стопил ледът. Вече я разклащах, когато се почука. Отворих на гърчав риж, зеленоок плъх с плътно стисната момичешка уста.

— Ще пийнеш ли?

— Разбира се — рече.

Сипа си солидна доза и го разреди почти символично. Гаврътна течността на един дъх, напъха цигара между устните си и запали клечката кибрит, докато още я вадеше от джоба си. Издуха дима, отпъди го с ръка и студено се втренчи в мен. Над джоба му вместо номер беше изписана думата „старши“.

— Благодаря — рекох. — Това е всичко.

— Ъ? — Устната му неприятно се изкриви.

— Изчезвай.

— Мислех, че искате да ме видите — озъби се той.

— Исках да те почерпя. Исках да ти дам един долар. Ето. Благодаря, че дойде.

Той взе долара и остана да виси на мястото си. От носа му излизаха струйки дим, очите му бяха мътни и зли. После се извърна, рязко вдигна рамене и безшумно се изнiza от стаята.

Изминаха десет минути, след което отново се почука, много леко. Отбори, а насреща ми стоеше дългнестият и се хилеше. Направих му път, той се шмугна в стаята и се доближи до леглото. Все още се хилеше.

— Май не си допаднахте с Лес, а?

— Не. Доволен ли е?

— Сигурно. Нали ги знаете старшите. Трябва да си получат своето. Може би ще е по-добре мен да наричате Лес, господин Далмас.

— Значи ти си бил на рецепцията, когато си е заминала?

— Ако името ѝ е госпожа Джордж Аткинс, отговорът е не. Не съм бил аз.

Извадих от джоба си снимката на Джулия и му я показах. Той дълго и внимателно я разучава.

— Така изглеждаше — рече. — Даде ми петдесет цента, а в градче като нашето това се запомня. Казваше се госпожа Хаурд Мелтън. Сума приказки се наговориха по адрес на колата ѝ. Сигурно защото тук няма Бог знае за какво да си приказваме.

— Ясно. Къде отиде след това?

— Взе такси до гарата. Хубаво нещо си пийвате, господин Далмас.

— Извинявай. Налей си.

Когато си сипа, рекох:

— Спомняш ли си нещо друго? Някой да я е посещавал?

— Не, сър. Но наистина си спомням нещо. Във фоайето я заговори мъж. Висок, симпатичен тип. Според мен не ѝ стана приятно, че го вижда.

— Аха.

Извадих и другата снимка от джоба си и му я показах. Той и нея разгледа внимателно.

— Тук не прилича особено на нея, но съм сигурен, че мъжът е същият.

— Аха.

Той вдигна отново двете снимки и ги приближи една до друга. Изглеждаше леко озадачен.

— Да, сър, това е той, сигурен съм.

— Ама и ти си оправно момче, няма що. Готов си да си спомниш почти всичко, нали?

— Не ви разбирам, сър.

— Налей си още едно. Дължа ти четири долара, та да станат общо пет. Но не си струваше. Вие, пиколата, все гледате да врътнете по някой номер.

Той си сипа съвсем малко и закрепи чашата върху ръката си, а жълтото му лице се нацупи.

— Правя каквото мога — рече сковано. Изпи питието си, мълчаливо остави чашата и тръгна към вратата. — Можете да

задържите проклетите си пари! — Извади долара от джобчето на часовника си и го хвърли на пода. — Върви по дяволите, гадно копеле! — продума тихо и си излезе.

Вдигнах двете снимки, сложих ги една до друга и смръщено се завзирах в тях. След доста време изпитах странно чувство, че леден пръст докосва гръбнака ми. Беше ме докоснал веднъж по-рано, много за кратко, но тогава успях да потисна усещането. Сега обаче то се върна и се загнезди в мен.

Приближих до миниатюрното бюро, извадих един плик, сложих вътре петдоларова банкнота, залепих го и отгоре написах „Лес“. Облякох се, пъхнах бутилката в джоба си, взех чантата и напуснах стаята.

Долу във фоайето ме посрещна рижият. Лес стоеше до една колона, скръстил ръце, мълчалив. Отидох до администрацията и си поисках сметката.

— Случило ли се е нещо, сър? — Служителят изглеждаше разтревожен.

Платих сметката, отидох до колата си, а после се върнах обратно при администратора. Подадох му плика с петарката.

— Дайте го на онова момче от Тексас, Лес. Сега ми е сърдит, но ще му мине.

Пристигнах в Глендейл преди два през ноцта и затърсих място, откъдето да телефонирам. Намерих денонощен гараж.

Насъбрах дребни монети, обадих се на телефонистката и я накарах да ме свърже с Мелтън в Бевърли Хилс. Гласът му, когато най-после се чу, не звучеше никак сънено.

— Извинете, че звъня по това време, но вие ми разрешихте. Проследих пътя на госпожа Мелтън до Сан Бернардино и гарата.

— Това вече го знаехме — сърдито отвърна той.

— От проверка глава не боли. Хижата на Хейнс е претърсена. Не беше открито нищо интересно. Ако сте си мислел, че е знаел къде е госпожа Мелтън...

— Не знам какво съм си мислел — рязко ме прекъсна той. — След онова, което ми казахте, реших, че мястото трябва да се претърси. Това ли е всичко, което имате да ми съобщите?

— Не. — Поколебах се малко. — Сънувах лош сън. Сънувах, че в къщата на „Честър Лейн“ тази сутрин е имало дамска чанта. От

дърветата беше доста тъмно и забравих да я взема.

— Какъв цвят чанта? — Гласът му беше твърд като стридена черупка.

— Тъмносиня. Може би черна. Светлината беше много лоша.

— Най-добре е да се върнете и да я вземете — нареди рязко.

— Защо?

— Защото затова ви плащам петстотин долара, покрай останалото.

— Съществуват граници на нещата, които трябва да извърша за петстотин долара, дори и да ги имах вече.

Той изруга.

— Слушай, приятел, дължа ти много, но това зависи от теб и ти не можеш да ме изоставиш.

— Добре, обаче пред вратата може да има цяла глутница полицаи. А може и да е тихо като гроб. Но и в двата случая не ми харесва. Наситих се на тая къща.

Откъм Мелтън последва дълбоко мълчание. Поех дъх и натиснах още малко.

— Да не говорим, че вие знаехте къде е жена ви, Мелтън. Гудуин е налетял на нея в хотела на Сан Бернардино. Преди няколко дни е имал неин чек. Вие сте срецнал Гудуин на улицата и сте му помогнал да осребри чека — индиректно. Мисля, че знаете. Мисля, че ме наехте да мина отново по следите ѝ, за да сте сигурен, че са добре прикрити.

От другата страна последва ново тежко мълчание. Когато проговори, гласът му беше тих и смирен.

— Ти печелиш, Далмас. Да, наистина беше изнудване — онова с чека. Но не знам къде е. Това е истина. А чантата трябва да се измъкне. Как ти звучат седемстотин и петдесет долара?

— По-добре. Кога ще ги получа?

— Тази нощ, ако искаш чек. До утрe не мога да събера повече от осемдесет долара.

Отново се поколебах. Усещах, че физиономията ми е ухилена.

— Добре — рекох накрая. — Съгласен. Ще взема чантата, в случай че отпред няма глутница ченгета.

— Къде се намираш сега? — Той почти подсвирна от облекчение.

— В Асуза. Ще ми трябва около час да стигна дотам — изльгах.

— Дай газ тогава. Ще се убедиш, че играя честно. Освен това ти също си нагазил дълбоко, братле.

— Свикнал съм да се забърквам в какво ли не — отвърнах и затворих.

7. ДВЕ ИЗКУПИТЕЛНИ ЖЕРТВИ

Подкарах обратно към булевард „Чеви Чейс“, а после по него до началото на „Честър Лейн“, където влязох със загасени светлини. Бързо свих зад ъгъла и излязох пред новата къща срещу дома на Гудуин. Наоколо нямаше признания на живот, никакви коли отпред или в засада, доколкото можех да установя. Това беше риск, който трябваше да поема, тъй като вече бях поел един, далеч по-опасен.

Вкарах колата в двора на новата къща, слязох и повдигнах отключената врата на гаража. Паркирах вътре, спуснах вратата и се изнисах отново на улицата така, сякаш по петите ме следваха индианци. По най-добрая начин използвах прикритието на дърветата в задния двор на Гудуин и се приютих зад най-голямото. Седнах на земята и си позволих гълтка от бутилката, която носех.

Времето минаваше мъртвешки бавно. Очаквах компания, но не знаех след колко време. Дойде обаче по-рано, отколкото предполагах.

След около петнайсет минути по „Честър Лейн“ мина кола. Долових бледите й отблъсъци между дърветата встрани от къщата. Движеше се без светлини. Това ми хареса. Колата спря някъде наблизо. Чух тихото затваряне на врата. На ъгъла безшумно се мярна сянка. Беше дребна, цяла глава по-ниска от Мелтън. А и той не можеше да дойде чак от Бевърли Хилс толкова бързо.

После сянката се появи при задния вход, вратата се отвори и сянката потъна в още по-големия мрак вътре. Вратата безшумно се затвори. Изправих се и се прокраднах по меката влажна трева. Минах тихо по верандата на Гудуин, а оттам влязох в кухнята. Застанах неподвижно и напрегнато се ослушац. Ни светлинка, ни звук. Измъкнах пистолета изпод мишницата си и притиснах дръжката пътно до себе си. Дишах едва-едва, само с горната половина на дробовете си. После се случи нещо странно. Под летящата врата към трапезарията изведнъж се появи ивица светлина. Сянката беше запалила лампата. Много непредпазлива сянка! Прекосих кухнята, бутнах летящата врата и я оставих отворена. Светлината плъзна в

трапезарията откъм арката на дневната. Насочих се натам непредпазливо — твърде непредпазливо. Минах под арката.

Отстрани, тъкмо до мен, се обади глас:

— Хвърли го и продължавай да вървиш!

Погледнах я. Беше дребна, с нелоша, но твърде стандартна външност, а пистолетът ѝ неотклонно сочеше към ребрата ми.

— Не си много умен — рече. — Ти как смяташ?

Разтворих ръка и пуснах пистолета на пода. Направих още четири крачки и се обърнах.

— Не съм — отвърнах.

Жената не продума повече. Отмести се, като заобиколи пистолета, без да го вдига. Направи кръг, докато застана с лице срещу мен. Погледнах зад нея, към ъгловия фотьойл със столчето за крака. Белите обувки от еленова кожа все още си бяха на столчето. Господин Ланс Гудуин продължаваше небрежно да седи във фотьойла, подпрял лявата си ръка на широката брокатена облегалка, а дясната — провесил към пистолетчето на пода. Последната капка кръв беше замръзнала на брадичката му. Изглеждаше черна, втвърдена и непоклатима. Сега вече лицето му бе придобило восъчен вид.

Отново погледнах жената. Беше облечена в добре изгладен син панталон, сако с двуредно закопчаване и килната шапчица. Косата ѝ бе дълга, подбита в краищата и тъмночервена със синкави оттенъци там, където падаше сянката — явно боядисана. Червени петна набързо мацнат руж пламтяха прекалено високо на бузите ѝ. Тя насочи пистолета си срещу мен и ми се усмихна. Това определено не беше най-прелестната усмивка, с която са ме дарявали.

— Добър вечер, госпожо Мелтън — рекох. — Колко много пистолети имате!

— Седни на стола зад теб, сложи ръцете си зад врата и ги дръж там. Много е важно. Внимавай да не се отнесеш небрежно. — И тя ми показва зъбите си чак до венците.

Вслушах се в предложението ѝ. Усмивката изчезна от лицето ѝ — сурово дребно лице, макар и красиво по банален начин.

— Сега просто чакай — каза тя. — Това също е важно. Може би се досещаш колко е важно.

— Тази стая мирише на смърт — обадих се. — Предполагам, това също е важно.

— Само почакай, умнико.

— В този щат вече не бесят жени — продължих. — Но за двама дават повече, отколкото за един. Много повече. Около петнайсет годинки повече. Помисли си.

Жената не каза нищо. Стоеше, без да трепва, с насочен насреща ми пистолет. Този беше по-тежък, но това като че ли не я притесняваше. Личеше, че трескаво напряга слух. Почти не чу думите ми.

Най-после той дойде. Още една кола бавно допълзя до улицата отвън, спря и вратата й тихо се затвори. Миг тишина, а после изскърца задната врата. Стъпките му бяха тежки. Мина през отворената люлееща се врата и влезе в осветената стая. Спра и мълчаливо се огледа наоколо, суроно смръщил едрото си лице. Отправи поглед към мъртвеца в стола, към жената с пистолета и най-накрая към моя милост. Наведе се, вдигна патлака ми и го пусна в джоба си. Тихо се приближи до мен, почти без да дава признания, че ме е познал, мина откъм гърба ми и опипа джобовете ми. Извади двете снимки и телеграмата. Отстъпи назад, близо до жената. Свалих ръцете си и ги разтрех. И двамата ме гледаха мълчаливо.

Най-после той тихо каза:

— Номер значи, така ли? Първо накарах да засекат разговора ни и установих, че се обаждаш от Глендейл, не от Асуза. Не знам защо го направи, но е факт. После се обадих още веднъж. От второто обаждане разбрах, че в тази стая няма забравена чанта. Е?

— Какво искаш да ти кажа?

— Защо извъртя тоя номер? С каква цел го направи?

Гласът му беше тежък, студен, но по-скоро замислен, отколкото заплашителен. Жената стоеше до него неподвижно и стискаше пистолета.

— Рискувах — отвърнах. — Ти също — с идването си тук. Почти не се надявах да успея. Ръководех се от идеята, че бързо ще й се обадиш — заради чантата. Тя, разбира се, ще знае, че такава няма. Тогава ти ще разбереш, че се опитвам да направя нещо, и ще поискаш да узнаеш какво е. Ще си сигурен, че не работя с полицията, защото при положение, че знам къде си, биха те открили без никакви усилия. Исках да измъкна дамата от скривалището й — това е всичко. Рискувах

с минимална надежда. В случай на неуспех трябваше да измисля по-добър начин.

Жената издаде презрителен звук и каза:

— На първо място ми се иска да знам защо си наел тая кука, Хауи.

Той не ѝ обрна внимание. Сурово беше вторачил в мен черните си очи. Обърнах глава и бързо, напрегнато му намигнах. Устата му моментално се скова. Жената не го забеляза. Стоеше твърде настрани.

— Имаш нужда от изкупителна жертва, Мелтън — обадих се аз.
— Лошо.

Той леко изви тялото си така, че гърбът му бе отчасти към жената. Направо ме изяждаше с очи. Леко повдигна вежди и едва забележимо кимна. Изглежда, все още си мислеше, че съм за продан.

Направи го добре. Закрепи усмивка на лицето си, обърна се към нея и каза:

— Не мислиш ли, че е най-добре да се махнем от тук и да обсъдим нещата на по-безопасно място?

Докато тя слушаше и мисълта ѝ бе заета с въпроса, голямата му ръка рязко я удари по китката. Жената извика и изпусна пистолета. Политна назад, стисна юмруци и се изплю срещу него.

— Я седни някъде и без глупости — сухо каза той.

Наведе се, вдигна пистолета ѝ и го пусна в другия си джоб. После широко и самоуверено се усмихна. Съвсем беше забравил за нещо. Едва не се разсмях, въпреки положението, в което се намирах. Жената седна на стол зад него и умислено подпра глава на ръцете си.

— Сега вече можеш да ми обясниш — бързо каза Мелтън. — Защо се нуждая от изкупителна жертва, както ти се изрази?

— Поизлъгах те по телефона. За хижата на Хейнс. Там горе има едно хитро местно ченге, което я обърна с главата надолу. Намери златна верижка за глезен в пакета с брашно, прерязана с клещи.

Жената сподавено изписка. Мелтън дори не си направи труд да я погледне. Сега вече очите ѝ неотльчно ме следяха.

— Той може да се досети — продължих, — а може би няма. Първо, защото не знае, че госпожа Мелтън е отсядала в ходел „Олимпия“, където е срещнала Гудуин. Знаеше ли го, щеше да се досети на секундата. В случай, разбира се, че притежава снимки, които да покаже на николото, както сторих аз. Администраторът, отписал

госпожа Мелтън от дневника, си я спомняше покрай колата, която оставила, без да им даде никакви указания. Разпозна Гудуин и си спомни, че той е разговарял с нея. Каза, че била неприятно изненадана. От снимките не беше толкова сигурен, че е била госпожа Мелтън. Той е познавал госпожа Мелтън.

Мелтън леко отвори уста в странна гримаса и заскърца със зъби. Жената безшумно се изправи зад гърба му и бавно, сантиметър по сантиметър, заотстъпва назад към тъмната половина на стаята. Не гледах към нея. Очевидно Мелтън не чуваше, че тя се движи.

— Гудуин я проследил до града — продължих аз. — Трябва да е пристигнала с автобус или с наета кола, защото другата оставила в Сан Бернардино. Проследил я до скривалището ѝ, без тя да го усети, и очевидно го е направил много ловко, защото жената с положителност е била нащрек. След което я изненадал. Известно време тя го е будалкала, не знам с каква история, а той трябва да не я е изпускал от очи нито за миг, защото не му се е изплъзнала. После вече не е можела да го будалка и му е дала онзи чек. Но това е било само предплата. Дошъл е за още и тя го подредила завинаги — там, в онзи стол. Не си знаел всичко, иначе никога нямаше да ми позволиш да дойда тук онази сутрин.

Мелтън мрачно се усмихна.

— Вярно, не знаех — рече. — Затова ли се нуждая от изкупителна жертва?

Поклатих глава.

— Изглежда, не искаш да ме разбереш — казах. — Споменах ти, че Гудуин е познавал госпожа Мелтън. Лично. Не ти съобщавам голяма новина, нали? За какво му е трявало на Гудуин да шантажира госпожа Мелтън? За нищо. Той не е изнудвал госпожа Мелтън. Госпожа Мелтън е мъртва. Мъртва е от единайсет дни. Изплува от езерото Литъл Фон днес — в дрехите на Берил Хейнс. Ето защо ти е необходима изкупителна жертва — и ти я имаш, дори две, като по поръчка.

Жената в тъмната част на стаята се наведе, вдигна нещо и се втурна напред. Дишаше шумно. Мелтън рязко се обърна и пъхна ръце в джобовете си, но се колеба твърде дълго, докато гледаше в пистолета, който тя бе грабнала от пода до мъртвата ръка на Гудуин, пистолета, за който той беше забравил.

— Ах ти, мръсно копеле! — извика тя.

Той все още не беше много уплашен. Направи успокоителен жест с празните си ръце.

— Добре, миличка, да бъде както ти искаш — промълви тихо.

Имаше дълга ръка и сега можеше да я достигне. Вече го беше правил, когато тя държеше пистолет. Опита и сега. Бързо се наведе към нея и замахна с ръка. Потърсих опора под стола си и се хвърлих към краката му. Но разстоянието беше голямо — твърде голямо.

— От мен би станала прекрасна изкупителна жертва, нали? — изхриптя жената и отстъпи назад.

Пистолетът изгърмя три пъти.

Той се хвърли върху нея с куршумите в тялото си, строполи се отгоре ѝ и я повлече надолу. Тя би трябвало да се досети, че ще стане така. Стовариха се заедно на пода и едрото му тяло я притисна. Жената изстена и размаха ръка насреща ми, стиснала пистолета. Изтръгнах го от нея. Бързо опипах джобовете на Мелтън, измъкнах собствения си пистолет и отскочих настрани от тях. Седнах. Чувствах тила си като буза лед. Седях, държах пистолета върху коляното си и чаках.

Голямата му ръка се пресегна, сграбчи крака на едно канапе с резба, напомняща орлови нокти, и пръстите му побеляха върху дървото. Тялото му се изви и се претърколи, омекна и ръката пусна крака на канапето. Пръстите безшумно се разтвориха и застинаха неподвижно върху мъхестия килим. Последва задавено хъркане и после тишина.

Тя с мъка се измъкна изпод него и се изправи, задъхана и освирепяла като животно. Завъртя се, без да издаде звук, и побягна. Не помръднах. Просто я оставих да си отиде.

Приближих се, надвесих се над едрия мъж, прострян на пода, и силно притиснах с пръст шията му отстрани. Стоях мълчаливо наведен над него — търсех пулса и сеслушвах. После бавно се изправих и продължих да сеслушвам. Нито вой на сирена, нито шум на кола, никакъв звук. Само мъртвешката тишина на стаята. Прибрах пистолета обратно под мишницата си, изгасих лампата, отворих предната врата, минах по пътеката и излязох на тротоара. На улицата нищо не помръдваше. Голяма кола беше спряла до бордюра край пожарния кран, горе, почти в края на сляпата улица, зад къщата на Гудуин.

Отидох отсреща при новата къща, извадих колата си от гаража, спуснах вратата и отново потеглих към Пума Лейк.

8. ПРЕИЗБЕРЕТЕ ТИНЧФИЙЛД ЗА НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА

Къщата беше в падина, пред борова горичка. Просторният като хамбар гараж със струпани от едната му страна нацепени дърва беше отборен и колата на Тинчфийлд проблясваше на утринното слънце. До входната врата водеше пътека, а от комина се виеше дим.

Вратата отвори самият Тинчфийлд. Беше в стар сив пуловер с висока яка и с панталон защищен цвят. Беше току-що избръснат, с гладка кожа като на бебе.

— Е, хайде, влизай, синко — рече благо. — Виждам, че рано-рано започваш работа. Значи не си слизал снощи в долината?

Минах покрай него и седнах в стар люлеещ се стол с плетена на една кука покривчица върху облегалката. Залюлях се и той уютно изскърца.

— Кафето тъкмо е готово — добродушно обяви Тинчфийлд. — Ема ще сложи чиния и за теб. Имаш доста измъчен вид, синко.

— Слизах в долината — рекох. — Тъкмо оттам идвам. Онази жена от езерото вчера не е Берил Хейнс.

— Боже, ще се побъркам — рече Тинчфийлд.

— Не ми изглеждаш особено изненадан — промърморих.

— Аз не се изненадвам лесно, синко. Да не говорим преди закуска.

— Била е Джулия Мелтън — обявих. — Убили са я Хауард Мелтън и Берил Хейнс. Облекли са я в дрехите на Берил и са я заклещили под онези дъски — два метра под водата, където е трябало да преседи достатъчно дълго, за да не прилича на Джулия Мелтън. И двете жени са били блондинки, горе-долу с еднаква външност и височина. Бил каза, че си приличали като сестри. Но не като близначки.

— Имаха нещо общо — продума Тинчфийлд, мрачно загледан в мен. После се провикна: — Ема!

Пълна жена в басмена рокля се показва от вътрешната врата на хижата. Огромна бяла престилка опасваща онова, което някога е било талия. В стаята нахлу миризма на кафе и пържен бекон.

— Ема, това е детектив Далмас от Лос Анджелис. Сложи една чиния, а аз ще отместя масата от стената. Здравата е уморен и изгладнял.

Пълната жена кимна, усмихна се и постави прибори на масата.

Седнахме, ядохме бекон с яйца и топли питки и изпихме огромно количество кафе. Тинчфийлд ядеше за четириима, а жена му похапваше като птичка и непрекъснато сновеше напред-назад да принася още храна.

Най-после свършихме. Госпожа Тинчфийлд събра съдовете и се затвори в кухнята. Тинчфийлд си отряза голямо парче тютюн, внимателно го натъпка в устата си, а аз отново седнах в люлеещия се стол.

— И така, синко, готов съм да те изслушам. Самият аз бях доста озадачен, че онази златна верижка бе скрита там, където я намерих — при положение, че езерото е под носа им. Но мисълта ми не е от най-бързите. Какво те кара да смяташ, че Мелтън е убил жена си?

— Фактът, че Берил е все още жива с червено боядисана коса.

Разказах му историята от край до край, без да премълча нищо. Тинчфийлд не пророни нито дума, докато не свърших. Накрая каза:

— Направил си чудесно разследване, синко. Имел си и малко късметец, както си му е редът. Ама не мислиш ли, че не е било твоя работа да се занимаваш с всичко това?

— Така е, но Мелтън ми се подигра и се отнесе с мен като с последен хапълъ. А аз съм от твърдоглавите.

— Защо, според теб, те е наел Мелтън?

— Трябвало е. Било е задължителна част от плана му накрая тялото да бъде правилно идентифицирано. Може би след известно време, може би чак след като бъде погребано и случаят е приключен. Но накрая е трябвало да бъде идентифицирано, за да може да пипне парите на жена си. Или пък да чака с години, докато съдът официално я обяви за мъртва. А идентифицира ли се правилно, той е трябвало да докаже, че е положил усилия да я намери. И ако, както той твърди, жена му е била клептоманка, би имал чудесно оправдание, че е наел частно ченге, вместо да се обади в полицията. Освен това е

съществувала заплахата от страна на Гудуин. Нищо чудно да е смятал да убие Гудуин и да накисне мен. Сигурно не е знаел, че Берил го е изпреварила, защото иначе нямаше да допусне да отида в къщата му. След това — а аз бях тъй глупав да дойда тук, преди да съобщя на полицията в Глендейл за смъртта на Гудуин — вероятно е решил, че може да ме купи с пари. Самото убийство е било доста елементарно и в него е имало момент, за който Берил нито е знаела, нито се е досетила. Тя може би е била влюбена в него. Онеправдана жена като нея със съпруг пияница доста лесно би лапнала по мъж като Мелтън. Той пък не е могъл да знае, че тялото ще бъде открито вчера, защото си беше чиста случайност, но щеше да ме държи на тази работа и постоянно да прави намеци, докато го намерим. Знаел е, че Хейнс ще бъде заподозрян в убийството на жена си и бележката, която е оставила, е била съчинена така, че да не звучи много като писмо на самоубиец. Мелтън е бил наясно, че Хейнс и госпожа Мелтън пиянят и се забавляват заедно. Двамата с Берил просто са изчакали подходящия момент, когато Хейнс е отишъл на северния бряг на запой. Берил трябва да му се е обадила отнякъде. Това ще можеш да го провериш. За три часа бързо шофиране би могъл да стигне дотук. Вероятно Джулия е продължавала да се налива. Мелтън я пречукал, облякъл я в дрехи на Бери и я напъхал в езерото. Той е едър мъж и може да извърши всичко сам, без да се затруднява особено. Берил ще да е изпълнявала ролята на съгледвач долу на единствения път към имота. Това пък му е дало възможност да скрие верижката в хижата на Хейнс. После бързо се приbral в града, а Берил облякла дрехите на Джулия, взела колата и багажа ѝ и отишла в хотела в Сан Бернардино. За зла участ обаче там я срещнал и заговорил Гудуин, който явно се е сетил, че има нещо гнило, заради дрехите, багажа или като е чул да я наричат госпожа Мелтън. Затова я последвал в града, а останалото ти е известно, фактът, че Мелтън я е накарал да действа по този начин, според мен говори за две неща. Първо, че е възнамерявал да изчака известно време, преди да задвижи правилното идентифициране на трупа. Почти сигурен е бил, че ще го сметнат за тялото на Берил, щом Бил го потвърди и особено след като по този начин той изпада в много неблагоприятно положение. Второто е, че когато тялото се идентифицира като Джулия Мелтън, ще излезе, че Берил е направила фалшификацията, защото двамата с Бил са извършили убийството, за

да вземат застраховката. Според мен Мелтън е направил голяма грешка, като е скрил верижката в хижата на Хейнс. Трябвало да я пусне в езерото, закачена за гайка или нещо подобно, и по-късно, уж случайно, да я извади с въдицата си. А да я скрие у Хейнс и после да ме пита дали хижата е била претърсена, е проява на твърде голяма немарливост. Но с планираните убийства винаги е така.

Тинчфийлд прехвърли тютюна в другата си буза и отиде до вратата да се изплюе. Остана там, кръстосал големите си ръце зад гърба.

— За нищо не би могъл да накисне Берил — рече през рамо. — Ако тя самата не се разприказва сериозно, синко. Помисли ли за това?

— Естествено. Веднъж започне ли да я търси полицията и вестниците широко да коментират делото — имам предвид истинското дело, щяло е да се наложи да я очисти по начин, приличащ на самоубийство. Според мен би могъл и да успее.

— Не е трябвало да пускаш тази убийца да избяга, синко. Има и други неща, които не е трябвало да правиш, но това е много лошо.

— Чий е случаят? — изръмжах. — Твой или на полицията в Глендейл? Берил ще я заловят, няма страшно. Убила е двама души, третия път ще се издъни. Винаги става така. Освен това има още второстепенни улики за изравяне. Но това е работа на полицията, а не моя. Мислех, че се бориш да те преизберат, а конкурентите ти са помлади от теб. Не съм се катерил дотук само заради планинския въздух.

Тинчфийлд се обърна и ме изгледа лукаво.

— Аз пък мислех, че си ме сметнал за достатъчно мек, за да не те тикна в затвора, синко. — После се изсмя и се плесна по бедрото. — Преизберете Тинчфийлд за началник на полицията! — избоботи към необятния простор навън. — Дяволски си прав, че ще ме преизберат. Ще бъдат ужасни глупаци, ако не го сторят... след всичко това. Тръгвай да вървим в канцеларията ми и да се обадим на прокурора в Бърду. — Той въздъхна. — Много е хитър тоз Мелтън. Харесвам по-простите хорица.

— И аз — съгласих се. — Нали за това съм тук.

Заловиха Берил Хейнс по магистралата Калифорния.

— Орегон, когато завивала на юг към Ирика с наета кола. Пътната полиция я спряла за обичайната проверка, но тя не го знаела и извадила поредния пистолет. Все още носела дрехите на Джулия

Мелтън, багажа й и чековата й книжка с девет празни чека, върху които бил прекопиран истинския подпис на Джулия Мелтън. Осребреният от Гудуин чек също се оказал фалшификат.

Тинчфийлд и областният прокурор направиха всичко възможно за мен пред полицията в Глендейл, но въпреки това историята ми излезе през носа. Макгий Виолетката здравата ме насапунила, а от мъртвия Хауард Мелтън ми остана неизхарчената част от петдесетте долара предплата. Тинчфийлд удържа съкрушителна изборна победа и остана началник на полицията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.